UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00

Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

4 ЛЮТОГО 1971
Число № 5
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIII VOL. XLIII
FEBRUARY 4, 1971

ЦЬОГО РОКУ ВИБОРИ В АЛБЕРТІ

На нараді провінційних послів урядової партії суспільного кредиту в Едмонтоні, що відбулася минулого тижня, прем'єр Г. Стром заявив, що провінційні вибори в Алберті відбудуться «перед осінню» цього року. Докладної дати реченця виборів прем'єр не подав.

Загально сподіваються, що вибори відбудуться в травні або червні ц. р.

На нараді обговорювано теж справу безробіття в Алберті. Алберта має відносно менше безробітних, як інші, зокрема східні, провінції, одначе уряд старається вже тепер шукати шляхів, щоб знайти зайняття безробітних. Одним із способів має бути розбудова існуючих промислових та виробничих споруд, у чому уряд хоче прийти з фінансовою допомогою. Точніше про цю справу буде сказано при відкритті албертської легіслятури.

Окрім цього справа безробіття буде одною з точок програми конференції федерального та провінційних міністрів суспільної опіки, яка відбувається в Оттаві цього тижня.

Досить багато часу присвячено на нарадах справі затруєння повітря та води випарами та виливом брудної води з промислових спорід та фабрик. В цій справі уряд підготовляє проєкт закону, який буде внесений на найближчій сесії легіслятури.

Уряд не журиться безробіттям

Зростаюче в місяцях січні та лютому безробіття в Канаді було темою гострої дебати в федеральному парляменті в Оттаві, де опозиційні посли критикували прем'єра П. Трюда, що уряд нічого не робить, щоб зменшити безробіття. Прем'єр Трюдо, який щойно недавно повернувся з конференції держав Коммонвелту в Сінгапурі, сказав, що „уряд не бачить основи до паніки" й не задумує чинити якихось надзвичайних старань, хоч би в формі інфляції, щоб зменшити безробіття.

Уряд поробив різні заходи в минулому році, які повинні цього року принести пожвавлення в канадському господарстві, а вслід за тим й можливості праці для багатьох безробітних. Які ці заходи були, Трюдо не пояснив.

Нова державна корпорація

Федеральний міністр скарбу Е. Бенсон проголосив, що уряд організує Канадську корпорацію для розвитку промисловости з основним капіталом двох мільярдів долярів. Уряд буде мати в тій корпорації найменше 10% уділів, решта буде продана канадцям по 5.00 дол. за уділ. Завданням нової корпорації буде викуп уділів різних підприємств та фабрик, в яких більшість уділів мають неканадці.

Можна буде платити податок через банк

Податковий уряд в Оттаві підготовляє плян стягання податків через чартеровані банки та інші фінансові інституції. Кожний платник податку, який дістане повідомлення, скільки податку він має ще платити, може заплатити податок в якомунебудь чартерованому банку без ніякої доплати.

Подробиці нового пляну будуть проголошені незабаром. Досі всі податкові вплати треба було слати прямо до податкового уряду в Оттаві.

Вісті з плянети Венери

Советський сателіт «Венера 7», якого вистрілено 15 грудня 1970 р., щойно тепер почав подавати дані з плянети Венери. Советські науковці кажуть, що всі апарати сателіта працюють правильно й передають дані про температуру, вогкість тощо. Які ті дані, советські науковці досі ще не проголосили.

Кличуть Добриніна

Советський уряд відкликав свого амбасадора А. Добриніна із Вашінгтону до Москви. Невідомо, чи його поїздка в'яжеться лише із протисоветськими демонстраціями жидівських скрайних організацій у Ню Йорку й Вашінгтоні, чи, може Москва хоче замінити Добриніна іншим дипломатом. Добринін відомий з того, що він дуже гладкий і зумів нав'язати гарні відносини з американським урядом у Вашінгтоні.

СССР не забере ще своїх військ з ЧССР

Заступник міністра закордонних справ Чехо-словаччини, К. Курка підписав з советським амбасадором у Празі, Червоненком умову, на основі якої чехо-словацький уряд має побудувати новий будинок для советського амбасадора, дім культури та науки для советських громадян та школу для советських дітей.

З того виходить, що СССР не має заміру скоро забрати свої війська з Чехословаччини.

Американський підстаршина у В'єтнамі пояснює своїм новим воякам, як користуватися спеціяльною бочкою для викривання пастки з мінами, що їх на американських вояків закладають у В'єтнамі північнов'єтнамські вояки та В'єт-конґ.

ПОЛУЧАТЬ ОСОБОВІ ПОЇЗДИ

Обидві канадські залізничі компанії Сі-Пі-Ар та Сі-Ен-Ар нарікають, що тратять гроші на особових поїздах. Вони звернулися до міністерства транспорту за дозволом перестати перевозити подорожніх, або щоб держава покривала їхні втрати. Міністерство транспорту не погодилося на занехання перевозу подорожніх, зате запропонувало обом залізничим компаніям злучити особові поїзди так, що вони могли обслуговати цілу Канаду, але щоб та обслуга не подвоювалася, тобто щоб на тій самій лінії не їхали поїзди обох компаній. Тоді міністерство може покрити, якщо не всі, то бодай частині втрати.

ДАЛЬШІ ПРОВІНЦІЙНІ ОБМЕЖЕННЯ В ПРОДАЖІ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРОДУКТІВ

Уряди трьох степових провінцій: Алберти, Саскачевану й Манітоби погодилися були з днем 1. лютого ц. р. знести всі обмеження на продаж сільсько-господарських продуктів, головно свійської птиці та яєць в трьох провінціях. Тим часом 1 лютого минулого, а заборона ввозити свійську птицю та яйця з другої степової провінції обов'язує дальше.

Саскачеванський прем'єр Р. Тачер приписує вину албертському прем'єрові Г. Стромові, що Алберта зламала умову. Албертський прем'єр відповів, що Алберта не могла зломити умови, бо такої умови ще не було. Алберта лише погодилася розглянути пропозицію економічної ради степових провінцій, яку внесено на нараді в грудні м. р. Отже, Саскачеван й Манітоба не можуть й дальше ввозити яєць та свійської птиці до Алберти.

Українська демонстрація в Оттаві

Понад 1,000 українських студентів з Оттави, Монреалю та Торонта демонстрували в суботу, 30 січня перед советською амбасадою в Оттаві, домагаючися звільнення українського письменника В. Мороза з советської тюрми. Сильний кордон поліції оточив будинок амбасади й не допускав студентів до будинку. Всежтаки студенти кидали в напрямі будинку амбасади гнилими яйцями та саморобними димними бомбами, з яких деякі вцілили в советський прапор на будинку.

Демонстрація тривала 2 години й пройшла спокійно. Демонстрацію влаштував студентський комітет за звільнення В. Мороза.

УКРАЇНСЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ В ЗДА

У п'ятницю, 22 січня бл. 600 українських студентів демонструвало між 6-10 годиною вечора під будинком Об'єднаних Націй, а відтак пішли походом під советську місію в Ню Йорку. В часі демонстрації роздано тисячі летючок про арештованого Валентина Мороза та інших українських письменників та мистців, які караються в советських тюрмах, та в загальному про Україну. Біля будинку советської місії студенти спалили советський прапор та написали на камені в англійській мові: «воля Україні!»

Демонстрація відбулася спокійно. Студенти мали награну звукову стрічку з українськими піснями та закликами: „воля Україні!", „росіяне, забирайтеся з України!", „воля для Мороза!"

Всі заклики були в англійській мові; їх грали перед будинком советської місії. Провідники демонстрації пояснювали прохожим, чому вони демонструють. Під будинком місії було багато поліції, бо хтось повідомив поліцію, що демонстранти можуть кидати бомби.

Кілька студентів прорвало поліційний кордон й пустилося бігти до будинку місії. Вони кидали по дорозі кулі з чорнила й фарби, які розбивалися об стіни будинку. Деякі кулі розбилися на поліцаях. Поліція старалася не допустити студентів до будинку й дішло до деякої суматохи, в часі якої потурбовано трьох поліцистів. Поліція опісля арештувала шістьох демонстрантів, у тому двох жінок, і забрала їх до тюрми.

Про українську демонстрацію писали нюйорські газети та подала вістку телевізія.

У неділю, 24 січня понад 150 українців брало участь у литовській демонстрації перед будинком незалежности в Філяделфії. Литовці протестували проти смертною присуду на молодого литовця В. Сімокайтіса. В часі демонстрації українські студенти роздавали летючки, в яких домагалися звільнення В. Мороза та інших українських письменників та мистців.

Філядельфійські газети, телевізія та радіо подали вістку про демонстрацію та пояснення, чого домагалися литовці й українці.

Спомини Хрущова автентичні

У Вашінгтоні відбулася нарада в справі автентичности споминів Хрущова. В нараді взяло участь 30 знавців СССР, в тому представник центральної аґенції розвідки та інших державних установ. Були теж два колишні американські амбасадори в Москві Томпсон та Кеннан. Учасники наради дійшли до висновку, що більшість надрукованого у споминах матеріялу належить Хрущову. Не вдалося устійнити, в який спосіб спомини Хрущова дісталися на захід.

Приймають французів на державну службу

Прем'єр П. Трюдо проголосив у Оттаві, що федеральний уряд приймає на працю до різних міністерств 250 французів з Квебеку з університетською освітою. На ту ціль уряд призначив 2 мільйони долярів.

Заява Трюдо викликала гостру реакцію опозійних послів, які закинули прем'єрові, що він порушив закон про наймання працівників на працю до урядів. Звичайно, всі охочі працювати в державних урядах чи установах мають подавати внески до окремої федеральної комісії, яка внески розглядає й вирішує, чи даний кандидат надається на працю, чи ні.

Федеральний уряд вирішив прийняти 250 французьких ґрадуатів без порозуміння з комісією. До того уряд, перед двома роками вирішив був не приймати на працю через якийсь час нових урядників, щоб зменшити видатки. Трюдо відповів, що уряд вже давніше порішив прийняти на працю 1250 нових урядників з унівеситетською освітою, з яких велика більшість буде англійського походження, а 250 тепер прийнятих є лише частиною з передбачених 1250.

УРЯД НЕ ДОПУСТИВ ДО 121 СТРАЙКІВ

Федеральний міністер праці Б. Мекесей сказав у своїй промові в Калгарі, що його міністерство поладнало розходження між робітниками та працедавцями в 121 випадках, де загрожував страйк. Не завжди був спір за заробітну платню. В багатьох випадках робітники домагалися покращання умовин праці, модерніших машин і т.д.

В цілому йшлося про 21,000 робітників, що працювали в різних підприємствах.

Коротні вісти

• **Провінційний уряд Манітоби виплатить до 1 червня ц.р. 6 мільйонів долярів на** різні публічні проєкти в містах, щоб зменшити безробіття. Таким способом уряд сподівається дати працю 3,000 безробітним.

• **Канадська фабрика** малих літаків "Де Гавілленд" виробила 2,843 літаки "ДГС 6 — Твін Оттер", якими користуються майже в кожній країні світу.

• **Оттава заплатила** 998 манітобським рибалкам 722,242 дол. відшкодування за втрачені заробітки з полову риб. Манітобські озера були затруєні й риба не надавалася до їдження.

• **В 1969 р. в Канаді** було 996 мінкових фарм, на 13% менше, як було 1968 р., коли було 1,147 фармів.

• **У Канаді є тепер** понад 700,000 моторових санок ("сновмобілс"). В 1969-70 році в нещасливих випадках моторових санок згинуло 93 особи. Цієї зими досі згинуло вже 48 осіб.

• **Канадська збіжжева** компанія «Федерзл ґрейн» продала Японії 22 мільйони бушлів соняшникового насіння зі збору 1971-72 р. Щоб зібрати потрібну кількість соняшникового насіння, треба виростати соняшник на 30,000 акрах.

• **Федеральний уряд** купив в американській фабриці Біч Екрафт корп. 25 легких літаків для початкового вишколу канадських військових пілотів. Ціна: 825,000 дол.

• **В 1970 р. в Канаді** вироблено 937,219 легкових (пасажирських- та 284,935 вантажних автомобілів. В попередньому році вироблено 1,035,451 легкових та 311,059 вантажних автомобілів.

• **Суспільна опіка** міста Ню Йорку примістила жінку з четверо дітьми в двох кімнатах репрезантативного готелю «Вальдорф-Асторія» за ціну 140 дол. денно, бо не мали де її подіти. Мейор Ню Йорку Ліндзі викинув жінку з готелю, а урядника припинив у праці.

• **Поблизу Сан-Франціско** 13 січня зударилися два вантажні судна, що везли нафтову ропу. В море пішло 840,000 гальонів нафтової ропи. Від ропи згинуло багато морських птиць. Із 2.500 врятованих птахів згинуло вже 1,700, а решта, мабуть, згинуть незабаром.

• **У ЗДА побував** на п'ятиденних відвідинах наслідник президента Еспанії Ф. Франко князь Хуан Карлос з дружиною. Президент ЗДА Р. Ніксон влаштував для них прийняття в Білому домі.

• **Американська поліція** Еф Бі-Ай проголосила, що американці мають у приватному вжитку 66 мільйонів рушниць та 24 мільйони пистоль та револьверів. Американська армія має лише 4.8 мільйонів різної зброї.

• **Американці видають** річно поверх 170 мільйонів долярів на насонні пілюлі. Лікарі кажуть, що деякі з них шкідливі для нервової системи.

• **Американські великі** крамниці проголосили, що злодії та різні шахраї вчинили в минулому році шкоди крамницям на 3 мільярди долярів, на 20% більше, як 1969 р.

• **ЗДА ввезли** з Канади протягом 8 перших місяців 1970 р. 900 мільйонів фунтів волового м'яса та 225 фунтів свинини, в порівнянні з 813 мільйонами фунтів воловини та 214 мільйонами фунтів веприни в 1968 р.

• **Понад 90% ярого збіжжя** вирощують у Канаді, ЗДА і СССР.

• **Південноафриканська** республіка замовила в Франції 100 військових реактивних літаків "Міраж" за суму 185 мільйонів долярів. В Південноафриканській республіці є вже 42 літаки "Міраж" старшого типу.

• **У Данії** вирощено в 1970 р. 498,000 метричних тонн збіжжя, на 69,000 тонн більше, як у попередньому році.

• **Франція має забагато** масла. Щоб зменшити свої припаси масла, 5,000 тонн масла продано через крамниці по спеціяльно зниженій ціні.

• **Франція продала** минулого року 26 країнам військового виряду: військових літаків, підводних суден, гелікомптерів та іншого виряду на суму 1.3 мільярда долярів. ЗДА продали в тому році військового виряду на суму 1.9 мільярдів.

• **Ізраїльські археологи** відкопали в Галилеї старовинну оселю хананейців із 18 сторіччя до Христа. Знайдено людські кості, мечі та 150 глиняних посудин.

• **У Греції арештовано** 100 осіб-адвокатів, офіцерів на пенсії, студентів тощо — у зв'язку із підкладом бомб під державні будинки та пам'ятники. 32 особи з арештованих стануть перед судом під замітом намагання повалити теперішній уряд.

• **В 1970 р. з СССР** до Ізраїлю виемігрувало 1,000 жидів, майже втроє стільки, що попередніми роками.

• **У португальській** колонії Мозамбік в Африці були великі повені. Понад пів мільйона осіб опинилося без даху над головою. Невідомо, скільки осіб згинуло. Припускають, що бодай кілька сот осіб згинуло в розбурханих хвилях рік.

Американський астронавт А. Шепард, який цього тижня з двома іншими астронавтами відбуває черговий політ на Місяць. На світлині: Шепард в одязі астронавта.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

ХІРОПРАКТОР

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock

СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ

9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.

X-Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656
дому 479-3480

Hudson Plumbing Supplies Ltd.
Wholesale Distributors
PLUMBING AND HEATING SUPPLIES
405 Mt. Pleasant Rd., TORONTO, Ont. HU 9-1188

ЄПАРХІЯЛЬНА УПРАВА
БРАТСТВА УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ
ТА
УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
В ЕДМОНТОНІ

влаштовують в СУБОТУ, 6 ЛЮТОГО
в залі Українського Народного Дому
9620-109 авеню, Едмонтон

«ЗИМОВІ ВЕЧОРНИЦІ»

Початок в год. 8-ій вечора.

В часі забави відбудеться розиграш базарових квитків єпархіяльної управи БУК.

Вступ на вечорниці, включно з вечерою, 5.00 дол. від особи.

Сердечно запрошуємо на „зимові вечорниці" українське громадянство Едмонтону та околиці.

За Єпархіяльну управу БУК — За управу УНД-ому
д-р М. Снігурович, голова — **І. Тимчишин**, голова

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ?

Кілько забруднення викидає Хемцелл в наше повітря та нашу воду?

Які є норми та приписи, щоб контролювати забруднення з Хемцелл?

Кілько Хемцелл видав на контролю забруднення?

Кілько буде коштувати Хемцелл, щоб усунути забруднення?

Щоб дістати відповідь на ті питання, прийдіть на відкритий публічний мітінг в ЧЕТВЕР, 11 ЛЮТОГО в год. 8.30 вечора в Дінвуді лавдж, Будинок Студентської Юнії, Албертського університету.

(огол.)

Дарунки для рідних в Україну

висилає до ваги 44 фунтів

VEGA

UNIVERSAL STORE
10343 - 97 St., Edmonton

Велика обнижка цін!

AUDIOTONE

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Аве.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

—o—

● **ЗАХОПЛЮЮЧИЙ** вид на ріку з Ейда Бульвар.

Цей дім із трьома спальнями має багато вбудованих додатків. Головна спальня на першій підлозі. Вітальня (лівінг-рум) має камін („фаерплейс") для палення деревом. Є теж окрема їдальня Гередж на один автомобіль. В городі великі овочеві дерева.

Ціна 25,800 дол.

Телефонуйте після 6-ої години вечора на ч.: 434-5646.

—o—

● **ДО ВИНАЙМУ** модерний, умебльований ДІМ з двома спальнями, найрадше старшому подружжю.

Треба б жити в домі враз із власником-пенсіонером.

Північний Едмонтон, близько Нортгейт Шапінг Центер. Тел. ч.: 454-4719.

Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з 7 стор.)

нашими дівчатами, щоб йшли працювати до міста й були перекладачками. Вона працювала досить довго в міській управі. Забрав її звідти щойно наш хлопець В. Базюк, який з нею одружився. В. Базюків є дві дівчині, з яких старша одружена з адвокатом Гавришем з Віндзор, Онт. й Базюки вже діждалися онуків. Наталка, після одруження, перестала працювати в міській управи, а зате багато працювала в парафії св. Івана, де брала живу участь в діяльності жіночого товариства, діточому садкові та скрізь, де було погрібно.

Я вже згадував передше, що Остриджюк мав своерідне бюро посередництва праці для набору робітників на працю й відтак йому то бюро відібрали. Тоді почав набирати робітників до праці Том Шандрук, якого назвали „обпаленим". Розказували мені наші робітники, що то мало бути так: Том записував людей на працю до Форт Вілліям, тепер Тендер Бей. Зголосилося 15 робітників і він вислав їх до Британської Колюмбії. Як робітники приїхали туди, там праці не було ніякої. Вони тоді вернулися назад до Форт Вілліям, але грошей не мали, ні квітків на переїзд залізницею, тому верталися, хто як міг. Одні йшлі пішком, другі всувалися десь тйком на поїзди й усі зійшлися у Форт Вілліям в умовленому заздалегідь місці. Зібралися разом і пішли до бюра, де Шандрук записував людей на працю. Його бюро містилося в звичайному залізничному вагоні („бокс-карі"). Озлоблені робітники замкнули вагон знадвору, обіллялн нафтою й запалили. Другі робітники, які були поблизу, як побачили вогонь, позбігалися, залізними дрючками відірвали двері від вагону, витягнули таки добре попеченого Шандрука з вагону й завезли до шпиталю. Він досить довго був у шпиталі, заки вигоївся від попечення. Але сліди попечення залишилися на все життя. Зокрема видно їх було на руках та носі. Через те його відтак називали „попеченим".

Опісля Шандрук дістав був доручення вербувати робітників на працю для залізничої лінії Сі-Ен-Ар в Едмонтоні, одначе він на тій праці довго не вдержався.

—o—

УСМІХНІТЬСЯ

— Товаришу продавець, чому ви не доливаєте пива в бокал?

— Пробачте, я погано бачу.

— То чому ж у такому випадку ви ні разу не перелили через край?

— А що, ви думаєте, я зовсім сліпий?

Щасливого й успішного Нового Року 1971
усім моїм колишнім співтоваришам праці

В УКРАЇНСЬКИХ УСТАНОВАХ ТА ОРГАНІЗАЦІЯХ
та
ВСІМ ЧЛЕНАМ Й ПРИХИЛЬНИКАМ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

бажає

Николай ФЕНЯК

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕТРИСТИ

Drs. Kozak, Church, Craig and Hunter
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — Припасовує окуляри

Dr. J. D. Tchir
ОПТОМЕТРИСТ
401 Теґлер Блдґ.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

ВЕҐРЕВИЛ І ОКОЛИЦЯ!
щосуботи у Веґревил під адресою:
Legion Hall, Ste. 3, Vegreville
DR. P. A. STARKO
ОКУЛІСТ
Адреса едмонтонського офісу:
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone GA 2-1248

УСМІХНІТЬСЯ

Одному хворому хірург вже тричі розтинав шлунок. Тоді хворий каже:

— А не можна б зробити шлунок на гудзиках, щоб не треба кожного разу різати?

— Можна б, але я не кравець.

Eaton's Hearing Aid Centre

H. M. WENSLEY

● Екзамінує безплатно слух
● Найкращі слухові апарати по найнижчих цінах
● Повна обслуга

Для докладного устійнення пошкоджень вашого слуху зверніться до MR. H. M. WENSLEY, Eaton's Audiometrist.

ТЕЛ.: 424-0181

Централя слухових апаратів зачинена в понеділок
EATON'S HEARING AID CENTRE, MAIN FLOOR
Member of the Alberta Hearing Aid Dealers Ass'n.

НА КОЛЯДКУ ПРИСЛАЛИ ДО „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ"

25.00 дол. — о. митрат В. Лаба.

10.00 дол.: М. Лаврин, Едмонтон.

5.00 дол.: Гр. Иопик, Едмонтон, В. Мельник, Едмонтон, Я. Єндик, Едмонтон, Ст. Максимюк, Едмонтон, Н. Н., Едмонтон, п-і М. Соломон, Гомагавк.

3.00 дол.: Укр. кат. парафіяльна заля, Монреал, Н. Клапій, Едмонтон, п-і С. Базюк, Едмонтон, Л. Каричек, Едмонтон, І. Козяк, Едмонтон.

2.50 дол.: І. Елчин, Едмонтон.

2.00 дол.: Гр. Борущак, Едмонтон, В. Лопатнюк, Тофілд, п-і М. Бзова, Райкріфт, І. Шотило, Едмонтон, С. Сиканда, Гайнс Крік, п-і К. Жовтій, Едмонтон, В. Войтович, Норт Баттлфорд, п-і С. Климкович, Едмонтон, Ст. Висоцький, Ванкувер, А. Мар'явський, Едмонтон, п-і Р. Грицковян, Едмонтон, А. Леціин, Едмонтон, п-і А. Фредрик, Едмонтон, П. Наконечний, Едмонтон, Ф. Якимишин, Едмонтон, І Панчишин, Стар, М. Фіялка, Едмонтон, п-і Ю. Дерех, Едмонтон, о. М. Мартинків, Едмонтон.

1.50 дол.: п-і М. Козій, Медисин Гет, И. Мазурок, Едмонтон, В. Татчин, Едмонтон.

1.00 дол.: о. Б. Лозинський, Калгари, п-і Г. В. Пристій, Йорктон, Саск., П. Козел, Ройкрафт, В. Зробок, Едмонтон, В. Ланюк, Глендон, А. Богда, Едмонтон, Д. Кобринський, Кадворт, Саск., Д. Музика, Саскатун, п-і А. Коваленко, Саскатун, В. Савчук, Веґревил, І. Война, Бродвю, Саск., Гр. Пенюк, Лойдмінстер, Саск., О. Пшик, Глендон, О. Вернер, Едмонтон, д-р М. Якимечко, Едмонтон, Ст. Біло, Едмонтон, В. Постойко, Едмонтон, М. Грабець, Райлі, І. Голембйовський, Ню Гейвен, ЗДА, п-і М. Венгер, Кемровз, В. Голик, Дейзленд, Ст. Кузьма, Саскатун, П. Береза, Едмонтон, Ст. Лукінець, Едмонтон, И. Яремчук, Іннісфрі, Н. Іванків, Едмонтон, М. Кричковський, Едмонтон, п-і Н. Филипов, Едмонтон, Г. Хомяк, Чипмен, п-і А. Орисюк, Едмонтон, п-і М. Павлюк, Спедден, І. Закордонський, Едмонтон, А. Ясінчук, Едмонтон, Ф. Білик, Едмонтон, Д. Смульський, Едмонтон, п-і О. Юркевич, Едмонтон, Т. Арендарчук, Едмонтон, М. Прокопчук, Едмонтон.

Продовження в черговому числі.

Усім шановним жертводавцям і збірщикам щиру подяку складає адміністрація „Українських Вістей".

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковиx недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

ХОЧУТЬ ДАТИ КОЛГОСПНИКАМ БІЛЬШЕ ЗЕМЛІ

Член совєтського політичного бюра комуністичної партії СССР М. Суслов висунув проєкт, щоб колгоспникам та робітникам дати більше землі на т. зв. присадибні господарства та допомогти їм влаштувати на них молочне та м'ясне господарство, щоб в той спосіб дістати більше молока, м'яса та яєць, яких тепер замало. Держава мала б дати гроші на купно молодих корів, а колгоспи мали б забезпечити ті господарства кормом та пашею. Покищо не відомо, як поставляться до проєкту Суслова його партійні товариші. Не сказано теж, які за велики господарства Суслов хотів би мати.

—o—

КВЕБЕКСЬКІ СТУДЕНТИ ДЕМОНСТРУЮТЬ

В середу, 20 січня поверх 1,300 квебекських французів, головно студентів, влаштували демонстрацію в Монреалі, домагаючися відкликання закону про „надзвичайні заходи", який схвалив федеральний парлямент для боротьби з квебекськими терористами «Фронту визволення Квебеку». Демонстранти несли таблиці з написом: „Домагаємося справедливости" та викликували гасло квебекських терористів: „Ми переможемо!" „Квебек без праці!"

Демонстранти поводилися спокійно й скоро розійшлися, бо надворі було досить холодно. В місті Квебеку демонструвало бл. 300 осіб.

—o—

Нові податки в 1972 р.

Федеральний міністер фінансів Е. Бенсон заповів, що подасть до парляменту проєкт нового податкового закону щойно при кінці квітня ц. р. Первісний проєкт буде частинно змінений, щоб до уваги взяти завваги та побажання різних груп канадських податковців. Бенсон сподівається, що новий податковий закон буде обов'язувати канадців від 1972 р.

—o—

УСМІХНІТЬСЯ

Запалив чоловік після роботи цигарку, розлігся на дивані. Жінка саме прибирала в кімнаті. Подивилася, похитала головою:

— Хоч би води приніс!.. Ніколи не допоможеш. Ти, мабуть, найледащіший чоловік у світі.

— А ти звідки всіх чоловіків знаєш? — здивовано викукнув чоловік.

* * *

Вона:

— Тільки вісім днів минуло, як ми одружилися, а ти вже пізно додому приходиш.

Він:

— Я не міг раніше прийти — треба ж було розповісти в кав'ярні, який я щасливий.

—o—

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати замасть і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені, або звернуть вам гроші.

Посилаю —— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і
стара адреса: ....

....

Ім'я і
нова адреса: ....

....

(Адресу писати по-англійськи)

У СССР ПОГАНО НЕ ТІЛЬКИ ЖИДАМ

(закінчення з 2 стор.)

арештували в 1940 році. Після звільнення в 1949 році його знову арештували за первісний „злочин" і заслали. Потім у 1952 р. йому дали 25 років за нібито організацію українських націоналістичних груп у таборах.

В 1957 р., після того, як 20 з'їзд «викрив» деякі злочини Сталіна, Сороку виправдали у відношенні до первісного наклепу 1949 р., але на волю не випустили.

Якщо він доживе до кінця теперішнього вироку, то він відбуде 38 років ув'язнення. Тільки за те, що не вчинив ніякого злочину.

Ніколи ніякий міжнародний голос не озвався в обороні М. Сороки.

Кілька років тому з України надійшло до «Торонто телеграму» велике число до того часу неопублікованих документів, які й були належно публіковані. Ці документи становлять надзвичайний і незаперечний доказ політики московщення та репресій проти тих, що в СССР думають інакше.

Тепер ще один з цих документів дійшов на Захід. Цього разу це «Хроніка спротиву» на 15 сторінок друку. Її автор, 34-річний учитель історії Валентин Мороз, був засуджений на п'ять років тяжкої праці в 1966 році за нібито антисовєтську пропаганду.

По звільненні за добру поведінку він написав пристрасний нарис про історичне село Космач та про долю його релігійно-мистецьких творів.

Виглядає, що якась совєтська фільмова група позичила з Довбушівської церкви біля 100 ікон для кінофільму «Тіні забутих предків». Після закінчення фільмування ікони не були повернуті. Їх фактично сконфіскувала держава. Прохання, арґументи, вимоги села лишилися без відповіді.

Мороз написав звіт подій, насичених виразними спостереженнями про те, чому ікони були „вкрадені". Він зауважив, що в сьогоднішньому совєтському словнику, кожний, хто говорить по-українському чи турбується своєю культурною спадщиною, розглядається як потенційний «націоналіст» — найбільш осуджене звинувачення під совєтським режимом.

Т.ЗВ. ШКІДНИКИ

«Нарешті нам ясно: українське мистецтво нищать українські націоналісти. А взагалі «націоналіст» — це західноукраїнська відміна «шкідника», — пише Мороз.

«За всі безглуздя Сталіна і Хрущова несе відповідальність «шкідник». Немає хліба — «шкідник», свині дохнуть у колгоспі — «шкідник». У Західній Україні все зло (в тому числі повінь у 1969 р. у Карпатах) походить від націоналістів».

Мороз, як і інші, сам собою не є прихильником Заходу чи навіть антикомуністом. Він посвятив своє життя справі української культури й традиції. Це провина, яку мають жиди в СССР і яку, як виглядає, вони мусять спокутувати.

Мороз подає проникливу думку: «Неможливо зламати людей, зробити їх рабами, поки не вкрадеш у них свята, поки не зруйнуєш традиції, не розтопчеш їх храму».

«Освіта, в совєтському визначенні тільки тоді стає фактом, коли людину спочатку позбавляють своєї традиції і спадщини, а потім виховують. В такій освіті немає місця культурі, що розвивається природно, від свого власного осердя, але нею начиняють людей за якимось п'ятирічним пляном».

«Сьогодні українця роблять нечутливим до його історії, його спустошують культурно, його заганяють у стан сновиддя: байдужість охоплює інтелігенцію».

Мороз говорить універсальними категоріями. Коли ж він говорить специфічно про Україну, то жиди скрізь, мабуть, погодяться з ним.

Він пише: «Створювання» традицій таке ж безглузде, як і висування «культурної революції». Це неспівмірні і суперечливі явища. Культура потребує століття визрівання, яке неможливо пришвидчити. Будь-яке насильне вмішування руїнне. Неможливо «творити» традиції. Вони самі творяться на протязі століть».

Валентин Мороз написав ці слова на початку 1970 року, а в листопаді його за них поставили перед судом, де за поширення антисовєтської пропаганди засудили на дев'ять (мабуть, десять) тяжкої праці.

І знову ж ніякий чужий уряд чи міжнародна організація не протестує в його обороні.

Мало хто може заперечити, що треба протестувати проти несправедливого трактування жидів у Совєтському Союзі. Але було б більше користи, якби протестували в обороні всіх тих, яким відмовлено основні принципи ОН такі, як «Заява про права людини», чи звичайна справедливість та гідність особи.

Сумно стає декому, що створюється враження, що тільки за одних жидів решта світу готова висловити своє обурення. А це теж несправедливість, у свій спосіб.

«Торонто телеґрам»
переклав ТГЛ

14 ДНІВ В УКРАЇНІ

ДО РІДНОЇ ХАТИ

о. Михайло ШЕВЧУК

Пополудні їдемо на відвідини до рідних. В авті нас троє дорослих і двоє малят. Не застали їх удома, ще не вернулися. Ми залишили записку.

Їдемо до Жвірки. Околиця мені невідома. Треба для „Москвича" газоліни. Один літр коштує 16-20 копійок. Не дешевше, ніж у нас у Канаді.

Минаємо одне чи два села. Колгоспи тут, крім пільних культур, мають расову худобу. При дорогах старі жінки чи діти пасуть одну чи дві корови. Це приватні кормительки колгоспного населення.

Колгоспне стадо пасуть старі пастухи. З палицею, з торбою на плечах.

Мої рідні в Ж. — то „поворотці". Діти в них народжені в Сибірі. Слабке їх здоров'я. У містечку хочуть будувати хату. Доведеться продати авто, що я їм купив.

Чи міг би „вуйко" ще помогти? На цей час мої заощадження вичерпані, кажу їм. Не скорше як за два роки можу трохи помогти.

У понеділок — гарна погода. Їдемо до мого рідного села. Радію я. Радіє п'ятирічний Т-ик. Він зі сестричкою їде до діда й баби та ще й із канадським гостем. Грає на гармонійці. Дивлюся на нього. Найщасливіший вік — дитячий, а найкраще в світі — щаслива дитина.

Авто вже не є такою рідкістю, як було колись. Проте власників авт ще не так багато. А хто його має, той поглядає на нього з такою гордістю, як колись господар на своїх коней.

У К. ми зробили зупинку. Я ще раз оглянув те містечко. Їдемо далі.

Мій сестринець підспівує „Круг містечка Берестечка" і Шевченка. Берестечко — 20 кілометрів звідси, каже мені. Він там був, і діти хали оглядати козацькі могили. Я ніколи на Волині не був. Варто б поїхати.

Їдемо. Серед піль, на межі двох сіл, стояв колись хрест. Тепер його вже нема. Колись була велика могила жертв большевицького терору. Нема її. Зарівняна.

У рідному селі бачу нові муровані хати: може, 20, може, й більш. Є нова школа. Але дороги, паркани — все стоїть, як було колись.

А ось і моя рідна хата. Нема двох ясенів, нема груші, нема слив . . .

— Бачите, які ми ще багаті? — питає швагер.

— Бачу, кажу йому. „Вбогі ближчі Богові, ніж багаті".

Хата постарілася, як її власники. Моїй сестрі — 68 років; швагрові — 73.

Оглядаю хату. У другій кімнаті стоїть ліжко, на якому 13 років тому упокоїлася наша многострадальна мати на 80 році життя.

Все в хаті і біля хати цікавить мене. Роблю світлини. Це буде велика пам'ятка для мене.

В хаті мають електрику. Є теж радіоприймач. У неділю слухають Служби Божої. Рим, кажуть, добре чути.

Ні, не той настрій у моїй рідній хаті, що колись був. Скільки біди й трагедій вони зазнали! Тепер живуть надією, що дітям буде легше. Ми вже якось дотягнемо.

Після вечері — розмови і спогади . . .

Спав я у світлиці. Тут я спав колись, коли приїздив додому зі Львова чи потім з інших місцевостей. Дивне почуття: чи це справді я, чи це справді та сама кімната?

Над ранком розбудив мене дощ, що бив по заржавілій блясі даху.

ІВАН ШАНСЬКИЙ, власник гуртівні дерева та будівельних матеріялів у Вінніпезі, дав тисячу долярів на Шевченківську фундацію. Він є членом парафії Пресвятої Родини.

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

УПРАВА ВІДДІЛУ ЛУКЖ парафії св. Василія в 1970 році та колишні голови того відділу: зліва направо в першому ряді: М. Вінтерс, И. Копер, А. Мендзят — секретарки; Г. Лазаренко — фінансова секретарка; Г. Гнатишин — секретарка протоколів; І. Середа, Б. Тиркало — заступниці голови; Л. Слобода — голова; о. В. Підскальний — духовний асистент; М. Войтків — почесна членкиня; о. І. Головайчук; К. Гарапнюк, А. Яницька, И. Дідух та А. Дацюк — попередні голови. фото: В. Пуляк

Вісті з Едмонтону

Що і як робить відділ ЛУКЖ парафії св. Василія?

Що і як робить відділ ЛУКЖ парафії св. Василія?

Про діяльність протягом 1970 року хай розкаже цей звіт.

Головою відділу ЛУКЖ у 1970 р. була Л. Слобода, авторка цих рядків. Духовними асистентами були о. В. Підскальний ЧСВВ, теперішній протоігумен оо. василіян, і о. М. Ничка ЧСВВ.

Наш відділ має 168 членкинь. У тому числі маємо одну почесну членкиню і 16 досмертних членкинь. Торік ми прийняли 10 нових членкинь. Було 11 засідань управи та 10 місячних сходин.

Співпраця. Вже в звичай увійшла взаємна виміна й поміч в організуванні парафіяльних чаїв в Едмонтоні. Наш відділ брав участь у влаштуванні чайного прийняття в резиденції нашого Владики Ніла. Допомагав у час прийняття спархіяльного музею.

Рзом із парафіяльним відділом Марійської Дружини відзначено День матері з участю дітей зі садочка та молодих солісток: В. Слободи й Д. Головайчук.

Були два прийняття в пошану наших душпастирів: о. М. Дацюка з приводу його 25-ліття священства та прощання з о. В. Підскальним і водночас привітання нового пароха о. Б. Дрібненького.

Торік проведено збірки на Громадський фонд, фонд боротьби з пістряком, фонд недуги серця та інші.

Тісно співпрацюємо й допомагаємо в нашій парафії з комітетом прийнять і бенкетів. Увесь прибуток іде на сплату будови нашої церкви, Культурного центру та парафіяльного осідку наших душпастирів.

Духовне життя. Членкині беруть участь у закритих духовних вправах у Сент Алберт. Кожного місяця — спільне Св. Причастя. Перед кожними місячними сходинами — спільна молитва на верзиці.

Хворим членкиням висилаємо картки з побажанням видужати та замовляємо Службу Божу.

Вшановуємо 25-літній ювілей подружжя наших членкинь, а за покійних членкинь жертвуємо св. Літургії.

У жовтні відзначили День ЛУКЖ. Службу Божу з участю всіх членкинь відслужив о. М. Ничка ЧСВВ, наш духовний асистент. У своєму слові він указав на умови нашої праці, що роблять її милою Богові й корисною нашій спільноті.

Молитвою Божого слуги митрополита Андрія закінчено богослуження. У парафіяльній залі було прийняття з доповіддю «Ціль і завдання ЛУКЖ». У час прийняття вшановано 10 заслужених членкинь та роздано їм грамоти 20-літньої праці в рядах ЛУКЖ.

Суспільна опіка. Окремий комітет займається відвідуванням хворих у шпиталях. Він має 22 членкині, а на його чолі є п-і С. Курило й К. Левицька. З приводу Різдва й Великодня наш відділ обдаровує хворих подарунками.

Наш відділ дав допомогу біднішим родинам. Подбав про висилку речей для наших рідних у Бразилії. Пожертвовано 100 долярів на літню оселю для дітей. Відділ є одним із фундаторів щотижневих радіопересилань «Вечірня година».

Від 1965 р. існує т.зв. стипендійний комітет допомоги семінаристам Чину оо. василіян. Торік цей комітет пожертвував тисячу долярів. Головою була п-і К. Гарапнюк.

Окремий комітет членкинь Ліґи дбає про все потрібне в нашій парафіяльній церкві. Вони прикрашують церкву з приводу Різдва, Великодня, дбають про охайність у церкві й манастирській каплиці.

Курси. Культурно-освітній комітет (провід: п-і Є. Іванишин та А. Острі) організував 10-тижневий курс української вишивки. Цей курс вела п-і О. Федак, директорка спархіяльного музею та мисткиня української вишивки. З курсу скористали 16 учасниць. На закінчення влаштовано виставку робіт.

Для цікавих писати писанки влаштовано окремий курс. Про значення і символіку українських писанок досить широко дали виклад п-і: А. Каленик і А. Козяк.

Аж 125 зацікавлених членкинь слухали п-і Ж. Шендюк та Г. Лазаренко, які інформували про підготову великодніх пасок і бабок. Молоді членкині мали нагоду побачити зразковий кошик із підготованими харчами для великоднього свячення (підготовила п-і М. Музика).

На запрошення телевізійної станції п-і Л. Слобода й К. Гарапнюк дали показ українського святочного обіду та підготови українських страв.

За рік було п'ять різних доповідей та продемонстровано два фільми. П-і М. Войтків дала доповідь про українські великодні звичаї. Ухвалено відкрити бібліотеку, з якої могли б користати не тільки наші членкині, а також парафіяни.

Дитячий садок. Відділ ЛУКЖ опікується нашими найменшими. Цим комітетом проводять пані: К. Гарапнюк, Ж. Гринчишин і Ж. Винник. Дитячий садок поділяється на три відділи. Вони мають заняття в різні дні тижня. Садком уміло проводить сестра служебниця Петронеля. Цього року було в садочку 38 діток.

Для дітвори садка та всієї дітвори парафії влаштовано гостину св. Миколая з роздачею дарунків. Діти садочка дали сценічну картину «Різдво». Вони «ходили» колядувати зі своєю виховницею. Відвідали шпиталь для старців на велику радість наших пionерів. Колядували також у нашого Владики Ніла.

Українські страви. Від 1956 р. за ініціятивою п-і Л. Слободи, тодішньої голови, кожного року відділ влаштовує обід українських страв. Ціль такого традиційного обіду не тільки соціяльна, й виховна: дати молодим господиням, народженим у Канаді, показ української кухні. Ці обіди такі популярні в Едмонтоні, що хоч яка велика заля наша, то минулого року було аж 900 гостей, у тому числі багато чужинців. Частина таки мусіла відійти додому на обід.

Оригінальне було сьогорічне весняне чайне прийняття. В ньому взяли активну участь 19 різних національностей у своїх народних одягах. Почесними гістьми були Владика Ніл і міністер А. Головач. Він сказав привітальне слово. Організація прийняття була в руках молодих членкинь О. Балко, Ж. Царук та П. Олесик.

Річний бенкет. У червні, перед літнім сезоном, з участю усіх членкинь, оо. душпастирів та голови спархіяльної управи п-і К. Петецької, відбувся бенкет нашого відділу. За головним столом були всі попередні голови відділу. Була представниця Марійської дружини п-а Л. Мороз та сестри служебниці.

Обслугували члени чоловічого клюбу нашої парафії.

У час бенкету вирізнено квітами членкинь, що перейшли 70 рік життя й 20 років членства в ЛУКЖ. Від 1961 р. наш відділ надає їм почесну назву «досмертних членкинь».

Куховарська книжка. Ця книжка приписів українських страв була видана 1959 р. Кількатисячний наклад розійшовся дуже скоро. Недавно видано другий наклад цієї практичної книжки.

Молоді ряди. Наш відділ Ліґи досить численний. Він діяльний. Членкині багато часу й труду віддають кожному починові в парафії. Дві представниці ЛУКЖ є членами парафіяльної ради. Та, як усюди, так і в нас існує проблема: небагато молодих приходить, щоб доповняти наші ряди.

Сподіваємося, що в 1971 році нова управа поведе ще рухливіше діяльність відділу ЛУКЖ парафії св. Василія. Цього ми їй сердечно бажаємо.

Л. Слобода

ШКІЛЬНИЙ РЕФЕРЕНТ

Шкільний референт централі Комітету українців Канади п. Іван Боднарчук протягом місяців лютого і березня відвідає українські рідні школи в провінціях Онтаріо і Квебеку.

Він теж відбуде наради з учителями, батьками і громадянством.

П. Боднарчук торік зробив поїздку по західних провінціях Канади.

ЦЕРКВА В БУЕНОС-АЙРЕСІ

У Буенос-Айресі, столиці Аргентини, православні українці купили площу, на якій незабаром почнуть будувати церкву. Душпастирем церковної громади є о. Б. Арійчук.

ЗБОРИ ПАРАФІЇ

Загальні річні збори парафіян едмонтонської катедральної церкви св. Йосафата відбудуться в неділю, 21 лютого, о 3-ій годині пополудні.

Різдвяна гостина парафії Покрова

Понад 200 гостей було 17 січня на різдвяній гостині — «просфорі» парафії Покрова Пресв. Богородиці. Між почесними гістьми були Преосвященний Ніл, сестра Йосифа (вчителька рідної школи), сестра Макарія, 82-річна п-і Анна Ластівка (найстарша членкиня ЛУКЖ), представники парафіяльних товариств.

Було 12 традиційних страв; їх приготовили членкині відділу ЛУКЖ. П-і С. Зелена, кол. голова відділу ЛУКЖ, сказала доповідь про різдвяні звичаї українського народу, закликаючи зберігати рідну традицію в родинах.

За добре опрацьовану доповідь слухачі подякували довгими оплесками.

На гостину прибуло багато молодих подруж з дітьми, хоч того дня був мороз.

О. парох В. Волошин склав подяку Владиці і п-і Зеленій, також подякував відділові ЛУКЖ під проводом п-і Ст. Кутної і п-і Г. Нагайовській, голові кухарського комітету, що приготовили вдалу гостину.

Кінцеве слово мав Владика Ніл. Вказуючи на українську традицію, він закликав добре виховувати молоде покоління, висловив признання членам парафії і зокрема членкиням ЛУКЖ та поблагословив всю церковну громаду парафії Покрова.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Субота, 6 лютого:

в 8 год. веч в УНДомі, 9619 - 109 авеню: танцювальна забава з вечерею та розгра базарових квитків спархіяльної управи БУК (заходом БУК і УНДому).

* * *

Неділя, 7 лютого:

о 3 год. попол. в УНДомі, 9619 - 109 авеню: різдвяна зустріч СУМ з мистецькою програмою.

* * *

о 7:30 веч. в залі парафії св. Володимира, 119 вул. - 127 авеню: показ фільму про наркотики з доповіддю МекКоркелла з провінційного міністерства молоді (фільм для дорослих та молоді).

* * *

Понеділок, 15 лютого:

о 7:30 веч.: в Пластовім домі, 11302 - 100 авеню: загальні річні збори Пластприяту.

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

З ПРИВОДУ РІЗДВЯНИХ ПОСЛАНЬ

Антін В. ІВАХНЮК

Коли розгорнути, наприклад, різдвяне число сербської газети в Канаді («Глас канадскіх срба»), зразу кидається у вічі послання сербського патріярха Германа з усіма владиками Сербії та поза нею, де тільки живуть серби та мають своїх владик. Уже сама форма цього послання та всі ті владичі підписи викликають повагу та враження сили, спаяности й єдности сербської Церкви. Читаючи його, у вас починає родитись сум і жаль, а то й заздрість, що в нас не так, як у людей.

Тепер погляньмо на різдвяні послання наших владик — і католицьких і православних — і матимемо гнітючу картину: окремі послання в Церквах, начебто вони не були Церквами одного й того самого народу, однієї ж і тієї самої Церкви — і православної, і католицької. Що ж уже мріяти про одне спільне послання обох наших Церков!

У нашій пресі та розмовах ідуть нарікання на всіх і вся, деколи навіть у невибагливій і непристойній формі, мовляв, нам не дають патріярхату, нас принижують, нас позбавили давніх прав, завели в нас целібат і тим подібні "мрякобісся".

У наших очах, як то кажуть, завжди невістка винна. На себе самих поглянути критично — ми ніяк не хочемо, а тим самим не хочемо бачити насамперед своєї вини. Таж мудре наше прислів'я каже, що кожний ковалем своєї долі.

Аджеж, якщо Рим позбавляв нас помісних прав, застережених Берестейською унією, то ми мовчки, або таки голосно, годились з тим, самі розбиваючи, аж по сьогодні, ступнево помісність своєї Церкви. Ідучи за бажаннями Риму, деякі наші владики самі й то насилу запроваджували в життя целібат (Станиславівська та Перемиська єпархія). Тепер же нарікаємо, що це Рим зробив.

Наші владики відбули свій синод і всі, з винятком одного, подали прохання папі за створення українського католицького патріярхату. Пізніше був оголошений у пресі комунікат, що й оцей владика долучився своїм підписом до цього прохання. Хотілось би більше інформації від тих, хто опублікував той комунікат.

Якщо лист з додатковим підписом був висланий до Риму, то як пояснити мовчанку Ватикану на спільне прохання усіх владик? Чому дехто із Східньої конгреґації насмілюється безцеремонно кидати нашим владикам, і нам усім, що синод УКЦеркви не був синодом!

Якщо справді всі владики підписали прохання, то чому ж усі мовчать, коли їх, а з ними й нас усіх, принижують?

Усе це не свідчить про нашу одностайну поставу. Навпаки — про нашу неміч, чого свідомі нам неприхильні та ворожі кола і відповідно нас зіграють. Яке ж тоді наше розуміння помісности, яка не сходить зі шпальт нашої преси?

Коли українці-католики ще можуть «виправдувати» свою слабість неприхильністю деяких ватиканських кіл чи іншими ворожими затіями, то православні таки не можуть ні на кого, ні на Рим, ні на Царгород, спихати вину за свою ієрархічну незавершеність. Де ж причина такого стану? У першій мірі в нас самих. І цей пресумний стан на церковно-організаційному полі — а чи тільки тут? — виявляє нашу повну незрілість, щоб ставити речі як слід.

До такого нашого невідрадного стану ще кидає світло про нашу незрілість понура подія з продажем української старовинної пам'ятки в Римі. На кого тут нарікати, на яку ворожу затію?

На цьому фоні, ніби знечев'я, появляється різдвяне послання «екзарха всієї України, митрополита київського і галицького» Філарета! І де? У прогресивному "Житті і слові" (11 січня 1971). І не тільки в цій газеті, але теж скорочено у «Вістях з України», у двох українськомовних виданнях і в одному англійському. Навіть з його світлиною.

Чи не застановляє нас, чому ці атеїстичні газети, для яких релігія — це «опіюм», саме вони й помістили цей «опіюм»? Бо навіть пишуть з великої букви і "Бог", і "Син Божий", і "Різдво" і т.д. Просто — нечуване! Здавалось би, плюють собі в обличчя. Проте було б помилково так думати, знаючи Москву. Для неї всі засоби добрі, що ведуть до мети. Ленін брав гроші й від провокаторів, мовляв, на добру ціль і такі гроші знадобляться.

Тож звернення «екзарха всієї України» і до «наших співвітчизників» поза Україною має свою вимову та кидає світло на тактику Москви проти патріярхату.

ЗАПРЯГИ ПСІВ з усієї півночі збираються в місцевості Ді Па у Манітобі кожного року в місяці лютому, щоб змагатися у світових перегонах псів. Ці широковідомі перегони мають місце під час фестивалю мисливців північної Манітоби, який відбувається вже 23 роки.

У СССР ПОГАНО НЕ ТІЛЬКИ ЖИДАМ

Пітер ВОРТІНГТОН

Судова справа ленінградських жидів викликала обурення світу. Окремі особи й уряди — від папи Павла до прем'єра Трюдо — протестували проти вироку суду, що засудив двох жидів, звинувачених у змові втечі до Ізраїлю, на кару смерти.

І хоч совєти пом'якшили цей вирок, замінивши його 15-річним ув'язненням, протести проти совєтського антисемітизму (і проти антиізраїльської політики) в цілому світі ще більше зросли.

Виглядає, що совєти, не звертають уваги на протести й уперто продовжують своє.

Якою б великою не була заслуга світової реакції заради совєтських жидів, ця заслуга торкається лише частини загального внутрішнього становища, що існує в СССР.

У Совєтському Союзі є інші групи й особи, які страждали і страждають тепер від багато більших образ і несправедливостей, ніж жиди у Ленінграді чи деінде.

Не відмовляючи світовому жидівству права чи морального обов'язку протестувати в оборону своїх земляків, треба також не заплющувати очей на багаторічне, жахливе, таємниче мовчання решти світу про жалюгідне становище інших жертв совєтщини.

Я в цій статті не пишу про долю «загублених народів», таких, як чечено-інгуші, кримські татари та балтійці, що були виселені і знищені у минулому.

НЕВИННІ В'ЯЗНІ

Глибока й лунка тиша оточує долю, скажімо, Юрія Шухевича, українця, що як 15-літній хлопець був арештований, бо його батько, генерал Роман Шухевич був головнокомандуючим Української Повстанської Армії і загинув у 1950 році.

Його перший 10-тирічний вирок відновляють щодесятого року, бо в'язень, кажуть совєти, відмовляється „перевиховуватись". Це значить, що він відмовляється визнати свою вину чи зректися свого минулого.

Здається, що Юрій Шухевич приречений провести решту свого життя під вартою. Колишній 15-річний хлопець став уже 37-річним чоловіком. Більше як половину свого життя він прожив в'язнем, і лише за те, що був сином свого батька.

Проте ніякий світовий лідер не кличе нікого до справедливости чи співчуття для Юрія Шухевича. Тільки його товариші-в'язні часом пишуть прохання за нього і — швидко опиняються в самотніх камерах за свої заходи.

А все ж страждання Шухевича не таке болісне, як страждання Володимира Горбового, старої людини, яка вперше ступила на совєтську землю тоді, коли її ув'язнили за «зраду батьківщини».

Горбовий був суддею у Чехо-Словаччині. Нацисти арештували його під час війни. В 1947 році його видали Польщі і за вигадані воєнні злочини поставили перед судом. Проте варшавський суд не знайшов за ним жадної вини. Після суду польська таємна поліція передала Горбового москалям, які адміністративним порядком заслали його на 25 років ув'язнення.

Це було 23 роки тому. Він все ще перебуває у таборах і все ще немає ні згадки про формальний суд над ним.

Горбовому тепер 73 роки, і його здоров'я слабе. Проте, як інформує Джералд Брук, британський учитель, що був арештований совєтами й обміняний на совєтських шпигунів Пітера та Гелену Крогерів і був останньою людиною із Заходу, що бачила Горбового, він позначений такою гідністю, чесністю і відвагою, що навіть його ув'язнювачі шанують і бояться його.

На всю мережу совєтських таборів Горбовий став живим символом і легендою для інших в'язнів.

Найбільшою (і єдиною) провиною Горбового проти СССР було те, що він як молодий правник на суді в 1935 році захищав провідника українського націоналізму Степана Бандеру, якого КГБ убив пізніше в Німеччині.

Знову ж ніхто, крім товаришів-в'язнів та українців за кордоном, не протестував проти злочинів совєтської держави супроти Володимира Горбового.

Потім ще є Андреєв, якого можна вважати за найбільш несправедливо ув'язнену людину на землі сьогодні. Андреєв був свідком перед міжнародною комісією, що досліджувала масові могили польських старшин, відкриті в катинських лісах у 1943 році. Тоді німці заявили, що совєти вимордували 15,000 польських старшин і 4,000 з них були в могилах Катині недалеко від Смоленська.

Коли ж совєти знову захопили цей простір, вони провели свої власні дослідження катинських могил і заявили, нібито німці там убили і поховали 15,000 поляків.

Сьогодні ввесь світ, за винятком совєтської пропаганди, приймає за факт, що поляків стратив НКВД. Андреєв, що перебував у німецькому полоні і сам бачив події в Катині, був приречений на досмертне ув'язнення в самотній камері, коли совєти дістали його назад. Він сидить у Владимирській в'язниці, яка славиться тим, що мало хто бачив її в'язнів живими після відбуття кари.

Не можна собі уявити, щоб Андреєв ще був при своєму розумі. Проте відомо, що він ще живий і все ще в самотній камері.

Український письменник Вячеслав Чорновіл, який сам був ув'язнений за його літопис про долю інших, скептично запитував, чому така жорстока кара випала за «неправдиве свідчення».

«Чи й справді неправдиве свідчення під примусом є таким страшним «воєнним» злочином, щоб виправдати 25-річне перебування у кам'яній могилі?», запитує він.

І знову ж ніколи не було ніякого міжнародного протесту в імені Андреєва.

А ось ще є М. Сорока, якого на вигадане звинувачення

(закінчення на 3 стор.)

НОВІ СВЯЩЕНИКИ

До Аргентини прибули на душпастирську працю два нові священики: о. Г. Гарасимович і о. І. Глинка, уроженець аргентинської провінції Місіонес. Обидва закінчили богословські студії в Римі.

Єпископ Андрій Сапеляк уже призначив о. Гарасимовича душпастирем катедральної церкви в Буенос-Айресі.

Вісті з Торонта

НА ПОШАНУ БОЖОГО СЛУГИ

Сюято-Миколаївська парафія вшанувала пам'ять Божого слуги митрополита Андрія. 12 грудня був Молебень за його прославу, а потім — концерт.

Парохом церкви св. Миколая є о. протопресвітер Іван Сиротинський.

ЦЕРКОВНЕ МИСТЕЦТВО

Літературно-мистецький клюб АДУК організував дискусію про «Українське церковне мистецтво». Учасники дискусії: О. Теліжин (керівник), А. Гірняк, М. Левицький і Б. Стебельський.

З'ЇЗД СУМ

В Українському домі наприкінці грудня відбувся успішний триденний з'їзд СУМ (Спілки української молоді). На голову крайової управи вибрано п. Т. Буйняка. На закінчення був великий концерт.

СУМ має бл. 4,000 членів. На з'їзді приїхав 71 делегат з різних міст Канади. Було теж 56 гостей.

СХІДНА ЄПАРХІЯ

На з'їзді представників східної єпархії УГПЦеркви в Торонті були доповіді про виховання молоді. Обговорено справу релігійних радіопрограм. Учасники з'їзду вибрали Єпархіяльну Раду.

ПІЯНІСТ А. ЯЦІВ

В авдиторії школи ім. Бікфорда відбувся вдалий концерт молодого піяніста Адовіса Яцева. Він грав твори Баха, Бетговена, Шопена, Ревуцького, Косенка та інших.

А. Яців є студентом Музичного інституту ім. Лисенка в клясі фортепіяну проф. Марти Кравців-Барабаш.

ПИСЬМЕННИЦЯ О. МАК

Письменниця Ольга Мак приїхала з Бразилії до Торонта на постійне перебування. У Торонті живуть дві її дочки.

В. Дідюк

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (37)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Гетьман умів думати і рівночасно, як машина робити звичайне діло: приймати звідомлення, давати розпорядки, підписувати канцелярські папери. Незвичайна енергія не покидала його. Пригноблення після невдачі не тривало довго. Він скоро приходив до себе і підносив голову вгору... Ще наше не пропало!

Так було й тепер. Думки його йшли одною дорогою, а звичайна щоденна праця, праця вождя в таборі, котилася другими шляхами.

Гетьман вислухував жалоб на харчі, на зброї постачання, розглядав усякі непорозуміння між поодинокими військовими частинами, рішав, мирив, картав і карав, — скоро, вправно та бистро, що дивував усіх. «Голова!» — казали козаки. «Гетьман!» — доповідали старшини. — Великим умом підтримував своє значення. Боявся одного — старости.

Коли б так справді занедужав і знемощів, коли б одної днини почув, що він старий, не літами, а духом, що вже не має тої молодечої енергії, котрій дотепер завдячує так багато, о — тоді було б погано. Гетьман навіть гадати не хоче, що тоді було б, бо знає, що ніхто не розмотав би того клубка, який він тримає в своїй руці, ніхто не знайшов би виходу з великого українського політичного лябіринту, котрий він так довго будував.

* * *

Сонце гріло. Бунчук непорушно висів над гетьманського головою. Прапор не розвивався з вітром, не лопотів, як птах. Погода. Починається жара. Від коней і людей лягають фіолетні тіні, — білі сорочки сліпуче вражають очі, червоні шаравари горять.

Гетьман дальше обходить широкий табор.

Все щось нового й небажаного.

* * *

Ось там, направо, біля головних воріт якась сумятоха. Зчепилися люди, гамір, крик, щось деруть, ніби мячем перекидаються. Здалеку забуваєш, що це люди, здається, ніби жеруться вовки.

Гетьман прискорює ходи. Підручний старшина біжить наперед. Тихо там! — гетьман іде!

Гамір тихне. Козаки розступаються. Менше сміливі зникають у товпі, цікавіші стають кругом.

На землі рушається щось. Несміливо, крадьки підносить голову, — чоловік.

Очей йому не видно: кров і болото. Рукою протирає повіки і плює. Випльовує зуб, один, другий, — сильно побили його. Здивовано розглядається кругом, чому дальше не б'ють, лиш насміхаються з нього. Є чого. Він тільки в сорочці і то в такій драній, що ледве тримається хребта. Все поздирали з нього, чоботи, жупан, шапку, пояс, — все. Тільки тая сорочка на хребті і в долоні з табакою ріжок. Того ріжка ніяк дати не хотів. Кусав, дряпав як кіт, — тим ще гірше своїх напасників дражнив.

Побачивши перед собою старшину, а дальше цілий гурт з бунчуком і хоругвою, він догадується, що це гетьман надходить і що мабуть, тільки й тому його й бити перестали. Набирає відваги. Хоче встати, але пригадує собі, що без шараварів, — соромиться, сідає, підбираючи ноги під себе.

«За що ви так його збили?» — питає гетьман.

«Шпиг, ясновельможний пане гетьмане», — відповідають.

«По чім знаєте, що шпиг?»

Шлявся по цілім таборі, підслухував, підглядав, а як спитали, до якого полку і до якої сотні належить, то став крутить, назвав полк і сотню, котрої тут нема.

«Правда це?» — спитав побитого гетьман.

Цей на губу показав, що говорити не може, вся була в крові.

Гетьман головою покрутив.

«І зі шпигом так робити не слід. Треба його судові віддати, а не знущатися над чоловіком. Це ви зробили безправно і винуватих кара не мине. А що він це в кулаці держить?» — спитав гетьман і всміхнувся, бо шпигун виглядав дійсно сміховито. В одній сорочці, до котрої притискав щось граціозно, ніби не соромився своєї наготи, а боявся, щоб йому не відібрали того ріжка, який йому з цілого маєтку залишився.

«Та це він ріжок з табакою має», — відповіли козаки.

«Та й табака якась диявольська, ніби перець у ній і вапно. Хто спробував, чхає ніби носатина в нього. Він мабуть і не наш. Дряхлий, тіло м'яке і кість тонка, — чи не шляхтич який!»

Гетьман глянув і мусів признати козакам правду. Шпигун на козака не скидався. Казав йому дати шаравари і кобеняк і відвести до свого шатра.

Писареві тієї сотні, на котрої території збулося це кровопролиття, велів розслідити справу й подати звідомлення до полкової канцелярії.

— — — — — — —

Вертаючися в шатро, думав над тим, як тяжко втримати карність на війні, коли в таборі діються такі безправства. Поняття самосуду над злодієм, зрадником і шпигуном так глибоко вкорінилося в психіку народню, що важко вирвати його з коренем.

ШПИГ

«Ось і він!» — сказав Орлик до гетьмана, наближаючися до окопів, які ділили гетьманову кватиру від решти табору.

Поміж двома сердюками стояв середнього росту чоловік, вже немолодий, з хитрими очима, що гляділи з-під лоба, як у зловленого до клітки звірка.

Він уже подобав на чоловіка, був обмитий і причесаний гладко. Тільки лиця поцарапані і голова світить плішами.

Побачивши гетьмана, поклонився низько, раз і другий, ніби хотів звернути на себе ввагу, боячись, щоб гетьман не перейшов мимо і не казав його віддати під суд.

Гетьман глянув і — став. Здвигнув раменами, підняв високо брову і мало не крикнув з дива. Але зараз запанував над собою і тільки дав рукою знак, щоб сердюки йшли собі геть, а до шпига промовив різко: «Ступай!»

Цей втретє покірно похилився і налягаючи на праву ногу, пошкандибав до шатра, з котрою гордо маяла хоругов з гетьмановим гербом. Гетьман з Орликом за шпигом ішли.

Орлик мовчав, але цікавий був, що це за птиця. Невже ж гетьман знає його?

Гетьман підняв важку занавісу, впустив загадкового чоловіка й вернув до Орлика й Ломиковського.

Скоро вислухав їх і велів на заході сонця прийти з Апостолом, — побалакають.

«До побачення!»

Орлик і Ломиковський не відходили.

«Не спішитесь?»

«А безпечно вашу милість оставляти сам-на-сам з непевним чоловіком?» — спитав Ломиковський.

«Нікому не кажіть. Це мій чоловік. Найпевніший у світі. Розкажу вам пізніше. Варти хай нікого в шатро не пускають, нікого! Прощайте!..»

«Свят, свят, свят!» — казав гетьман, подаючи тринітареві руку. «Але ж потерпіли ви, отче, страдання і то не від ворога, а від моїх людей».

«За добре діло варт і муки прийняти».

«Авжеж, авжеж. Але чого це ви так невважно йшли через табор?»

«На моє нещастя, сотня, яку я назвав, що ніби то до неї належу, відійшла кудись з табору і це було причиною мого страдання. Але це ніщо. Хто терпен, цей спасен. Волосся відросте, жаль тільки зубів. Здорові були».

«Ще й який жаль. Добрі зуби, то й жолудок добрий, а добрий жолудок, це основа здоров'я. А до того тепер такі часи, що іноді й кусатися треба», і гетьман усміхнувся, показуючи свої здорові, білі зуби.

«Сідайте, отченьку. Вас таки добре потурбували. Ов, ов, ов! Тут вино, а отсе пиріжки. Живіться. Зі страху мабуть, зголодніли».

«Все, що мав, вителепали з мене. Добре, що душу лишили».

«Козаки, як вовки, не хотів би я їм попастися в руки».

«Я теж удруге не рад би. Добре, що з цеї халепи вийшов. Алеж бо били!»

«Били?»

«Ой били, ваша милосте, ой били», — ляментував патер.

Нараз гетьман, ніби щось пригадав собі і зжахнувся? «А листи? Чи не відібрали в вас також і листів? Ради Бога, кажіть!»

Патер побожно зітхав, схрестовуючи на грудях руки.

«Говоріть!» — наглив його гетьман. «Треба ж їх пошукати, заки попадуть комусь у руки, що знає латинську мову».

Патер хитро підморгнув очима.

«Отже?»

«Отже, лист тут...»

«Де?»

«На плечах, милосте ваша, на плечах».

«Як то на плечах?»

«Виписаний на голому тілі. А в ріжку не табака, а порошок. Треба ним обмити спину, а тоді ваша милість прочитають власноручне письмо його королівської милости Карла XII».

«Тому ти так, отченьку, боронив цього ріжка».

«Авжеж, що тому. Без нього й письма не відчитаєш».

«Ну», — здвигав раменами гетьман, — «чого вже люди в тій війні не вигадують, дальше й найбільша осторожність не поможе, хто хоче перехитрити, — перехитрить».

«Спосіб на спосіб, аж дійде до того, що війна стане нонсенсом».

«Почекаємо ще трохи», — сміявся гетьман». «Відколи світ, відтоді й війна і поки його, поти й війни. Дурний, хто вірить, що людей можна перетворити в ангелів. Але ви, отче, кріпіться, їжте й пийте, бо хоч який ми маємо респект перед духом, але й тілу треба його трібутум віддати».

«Віддайте кесареві, що кесаря».

«А вжеж. Дуже я цікавий, що пише король Карло.

«Добре пише», — відповів, заїдаючи смачні пиріжки тринітар.

«Гадаєш?»

«Знаю, ваша милосте. Ваша милість будуть вдоволені своїм покірним слугою, котрий перетерпів страсті і мало що не був умертвлен за свою вірну службу».

«Яка служба, таке й возмездіє, отче. Гетьман Мазепа розуміється на речі».

НЕДІЛЯ ПРО БЛУДНОГО СИНА

14 лютого

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 135

Брати, все мені дозволено, та не все корисне. Все мені дозволено, та я не піддамся під нічию власть.

Страва — для шлунку, а шлунок — для страв. Та Бог одно і друге знищить. Але тіло не для розпусти, а для Господа, і Господь не для тіла.

А Бог і Господа підняв, і нас підійме своєю силою. Чи не знаєте, що ваші тіла — члени Христові? Взявши, отже, члени Христові, зроблю їх членами блудниці? Ніколи! Чи не знаєте, що хто пристає з блудницею, є одним тілом? Бо будуть, каже, двоє одним тілом. Хто ж лучиться з Господом, є одним духом.

Утікайте від розпусти. Всякий гріх, котрого допускається чоловік, є поза тілом, а хто творить розпусту, грішить проти свого тіла.

Чи не знаєте, що ваше тіло є у вас храмом Духа Святого, котрого маєте від Бога, і що ви не свої? Бо ви куплені високою ціною. Прославляйте і носіть Бога в вашім тілі.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 79

Сказав Господь таку притчу:

Один чоловік мав двох синів. І молодший з них сказав батькові: Тату, дай мені частину майна, що припадає мені. І розділив їм прожиток. І по небагатьох днях зібравши все, молодший син відійшов у далекий край і там розтратив своє майно, живучи марнотрано.

Коли ж він прожив усе, настав у тім краю великий голод, і він став бідувати. І пішов, пристав до одного хазяїна тої землі, а той вислав його на свої поля пасти свині. І був радий поживитись стручками, що їли свині, та ніхто не давав йому.

Опам'ятавшись же, сказав: Скільки наймитів у мого батька надто мають хліба, а я отут гину з голоду. Устану і піду до мого батька і скажу йому: Тату, прогрішився я перед небом і перед тобою; і вже недостойний зватись твоїм сином, прийми ж мене як одного з твоїх наймитів.

І вставши, пішов до свого батька. І ще він здалека був, побачив його батько його, і жаль стало йому, і, побігши, кинувся йому на шию і поцілував його. Сказав же йому син: Тату, прогрішився я перед небом і перед тобою і вже недостоїн зватись сином твоїм.

А батько сказав до слуг своїх: Хутко принесіть найпершу одежу і зодягніть його, і дайте перстень йому на руку й обуву на ноги. І приведіть годоване теля та заколотіть; і, ївши, веселімся, бо цей мій син був мертвий, — і ожив, пропав був, — і знайшовся. І почали веселитись.

А старший його син був на полі. І вертаючись, наблизився до дому, почув співи і танці. І покликавши одного зі слуг, запитав: що це таке? Той же сказав йому: твій брат прийшов, і заколов батько годоване теля, бо здоровим його прийняв.

Розсердився той і не хотів увійти. Тоді батько його вийшовши, став просити його. Він же, відповідаючи, сказав батькові: Ось я стільки літ служу тобі, і ніколи не переступив твого приказу, ти ж ніколи не дав мені й козеняти, щоб повеселитись з моїми друзями; коли ж син свій оцей, що з блудницями проїв твоє добро, прийшов, то ти заколов йому теля годоване.

Він же сказав йому: Сину, ти завжди зо мною, і все моє — то твоє. Годилось же повеселитись і порадуватись, що твій брат оцей був мертвий — і ожив; пропав був — і знайшовся.

Доля жидів у СССР

(закінчення з 4 стор.)

визнано іншим добровільним організаціям. Ніяка церковна громада не була і не є власником церковного будинку, церковних риз і книг. Вони державні. Даються тільки для користування.

Б. Боцюрків наводить докази на те, що в кліматі сталінського „совєтського патріотизму" Російська православна Церква почала втішатися „ласками" режиму. Однак Хрущов примусив патріярха „добровільно" зректися деяких „ласк".

До найбільш переслідуваних церковних груп у СССР належать українські католики і деякі секти: свідки Єгови і п'ятдесятники. Жидам було не найліпше і не найгірше.

Чому ж тепер становище жидівської групи стало грізне? У добу між двома війнами серед жидів, що мешкали головно в містах, хвиля безрелігійности й асиміляції захопила дуже багатьох. «Не випадково, що вони (жиди) дали значний відсоток протирелігійних письменників та активістів». Ще в 1926 році в самій Україні була 1,000 зареєстрованих жидівських громад. У 1941 році в цілому СССР було тільки 1,011 синагог.

У час протирелігійної кампанії Хрущова жидівство зазнало великих утрат. Тоді, за офіційним повідомленням, залишилося тільки пів мільйона віруючих жидів і 60 синагог. У 1968 році жидівські автори писали про 26 синагог у всьому СССР. Рабинів, які діють, нема більш як 35-40.

Останнім часом серед молодого покоління совєтських жидів видно прояви відродження юдаїзму й національного почуття. Однак довоєнна асиміляція й безрелігійність, а потім масові вбивства в час війни завдали такої шкоди, що совєтські керівники уважають, що жидівська група кінець-кінцем утратить почуття своєї ідентичности. Еміграційна гарячка, каже Б. Боцюрків, захопила вже й жидів Грузії, які живуть там здавна і досі не відчували небезпеки.

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ НІЛ, ЕДМОНТОНСЬКИЙ ЄПИСКОП, ЗАКЛИКАЄ:

«ЗДОБУТЕ ВДЕРЖАТИ, ЗАПОЧАТКОВАНЕ ДОКІНЧИТИ, ЗАДУМАНЕ ЗДІЙСНИТИ»

«Теперішня історична хвилина, як ніколи перед тим, кличе нас усіх, зі сходу, заходу, півночі і півдня, згуртуватися при різдвяній містерії, щоб за благословенням Христа-Бога здобуте вдержати, започатковане докінчити, задумане здійснити», сказав в Едмонтоні Преосвященний Ніл.

У своєму слові до духовенства й вірних Едмонтонської єпархії, виголошеному в радіо на святвечір, Владика Ніл указав на велике значення IV архиєпископського синоду, а Блаженнішого Иосифа назвав «речником найвищого церковного проводу і видимим символом Української помісної Церкви, надхненником нашого церковного й народного життя».

«Христос раждається! Дорогі радіослухачі, Різдво Христове — найбільше таїнство, найбільше таїнство християнства . . . Таїнство таке непонятне, що коли б його Бог не об'явив нам, ми ніколи його не знали, ніяк не могли здогадатися», сказав Кир Ніл.

«Що друга Особа Божа, одна з Пресвятої Тройці, зійшла з неба на землю, щоб спокутувати Адамів гріх, це таїнство. Що Божий Син прийняв на себе людське тіло і як вифлеємське Дитя замешкав між нами, людьми, це містерія. Що Богочоловік жив серед нас 33 роки, терпів за нас і спокутував за те, в чому не провинився, — коли б не об'явлення, то ця правда була б ще й досі перед нами закрита».

«Євангелист Лука записав у своїй Євангелії, що Христос народився на повстання й упадок многим. На вічний упадок усім тим, які увірять у Нього. На вічний упадок усім тим, які відкинуть Його. Христос вислужив нам вистачальні ласки, щоб могли ми освятити себе, забезпечити собі спасіння й здобути небо. Одначе незліченне число осіб кожного сторіччя, головно нашої доби, прямо не приймає вислужених Його ласк. І тому мільйони людей, не зважаючи на безмежну Христову любов, вистачальні Його ласки, не зважаючи на Його наміри, відкидають своє власне вічне спасіння. І не

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ НІЛ

таїнство Різдва».

ПОМІСНА ЦЕРКВА. «Історія Церкви в Україні оповита таїнством. Зі сумерків минулого виринає легендарна постать св. Андрія Первозванного, що поблагословив київські гори. Містерією сповита розповідь про офіційне хрищення українського народу у 988 році великодержавного нашого князя Володимира Великого. Ще й досі вповні невияснена в історії поява перших ієрархів — київських митрополитів Теопемпта, Кирила і Єфрема».

«Невисвітлена вповні спроба усамостійнення помісної Української Церкви за митрополитів Іларіона, Клима й Ісидора — кардинала. Не віддзеркалений ще якслід проєкт патріярхії києво-галицьких митрополитів Рутського, Могили і Шептицького — Божого слуги. Найбільш знана для всіх нас відвага, повна самосвідомости усієї української ієрархії на Ватиканському другому соборі, що устами свого речника верховного архиєпископа і митрополита Кир Иосифа зовсім ясно видвигнула прохання, щоб золотоверхий Київ, як престольний город, був окрашений Києво-галицькою патріярхією».

«Існування Церкви в Україні, головно в модерних катакомбах, є нерозгаданим таїнством за наших днів. Як у містерії Різдва, на сцені вифлиємського вертепу, з Божим Дитям нерозлучно зв'язаний Ірод, Архелай і довгий ряд їх однодумців, так і в сценерії Української Церкви майже ідентично відроджувалися нові Іроди, нові Архелаї із новими Антипатами».

«У заранні свого існування українська держава, за літописом, була наражена на небезпеки від хазарів, печенігів і половців. Козацькі думи цілим своїм змістом переповнені згадками про татарів і турків. Найновіша доба переповнена ворогами Церкви й України, ворогами з півночі, заходу, півдня і сходу. А проте ця помісна Церква в Україні, хоч загнана під цю пору у модерні катакомби, хоч її вірні цілими віками були бездержавним народом, хоч за наших днів розкинена по Європі, Азії, Канаді, Америці й Австралії, вона живе, діє і здобуває».

«Цього доказом є відбутий у місті Римі між 29-тим вересня і 4-тим жовтня 1969 року архиєпископський синод, що був тугою минулих віків, мрією цілих поколінь і радісним здійсненням за наших днів. Де життєдайна сила Української помісної Церкви, де нерозгадана тайна її витривалости, де джерело її безустанного відродження?»

«У поході віків, коли кругом усе хиталося, коли надії не справджувалися, остався один непорушений бастіон, одна незахитана твердиня, одна серед буревіїв остоя, що не лише в минулих віках, але й за нашої доби голосить свою історичну місію і готовиться її сповнити в найближчій будучині: нею є наша помісна Церква».

«Як за Володимирової доби у різдвяному часі в київських церквах лунав спів Великого Повечір'я: «З нами Бог, разумійте, язици, і покаряйтеся яко с нами Бог!», так і сьогодні, де лише є Українська Церква, чи вона скрита, як на рідних землях у модерних катакомбах, чи вона на переселенні, всюди голосить усьому світові співом того самого Великого Повечір'я: «З нами Бог, знайте, народи, і коріться, бо з нами Бог!»

«Поява Блаженнішого верховного архиєпископа Кир Иосифа в нашій добі є теж дивним таїнством. Рукоположений у ієрархи Божим слугою Андреєм

БЛАЖЕННІШИЙ ЙОСИФ

при замкнених дверях. Запроторений у тундри, тайги і халуги через 18 літ. Звільнений прямо чудом, являється як найновішої доби мученик, ісповідник і безстрашний герой в одній особі. Як верховний архиєпископ за останніх сім років перебування у Ватикані збудував собор св. Софії, здвигнув український університет, набув студитський дім «Студіон», відзискав церкву св. Сергія і Вакха, видав понад 50 томів наукових праць, а наді все у великій родині українського народу, як на рідних землях, так і на переселенні, є речником найвищого церковного проводу і видимим символом Української помісної Церкви, надхненником нашого церковного і народного життя».

НАШІ ДНІ. «Теперішня історична хвилина, як ніколи перед тим, кличе нас усіх, зі сходу, заходу, півночі і півдня, згуртуватися при різдвяній містерії, щоб за благословенням Христа Бога здобуте вдержати, започатковане докінчити, задумане здійснити!»

«Дорогі радіослухачі, з Різдвом Христовим бажаю всім вам зрозуміти таїнство Різдва, містерію різдвяних свят, об'явлення Богочоловіка. Нехай Боже Дитя благословить усіх вас, увесь український нарід на рідних землях і на переселенні усіма скарбами неба і землі. З Христовим Різдвом складаю усім мої найщиріші побажання веселих, радісних і щасливих різдвяних свят. Христос народився — славте Його!»

Богослуження: лютий

Гр.	Юл.	Дні	Юліянський календар	Григоріянський календар
4	19	Ч	Архипа ап.	Герасима преп.
5	20	П	Лева Катан. преп.	Конона мч.
6	21	С	Тимотея преп.	42 мч. в Амарії
7	**22**	**Н**	**1 Посту.** Мч. в Євгенії	**2 Посту.** Василія сщмч.
8	23	П	Полікарпа сщмч.	Теофілакта преп.
9	24	В	† 1-2 найд. гол. Ів. Хр.	† 40 мч. у Севастії
10	25	С	Тарасія св.	Кондрата мч.

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
7. — Гай Прері 10; Ґренд Прері 3
12. — Ґей Скул 10
14. — Норт Стар 10; Ройс 3
15. — Ріно 10
21. — Ріно 10; Ґай Прері 2
28. — Ґайнс Крік 10; Ройкрофт 3

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton
7. — Делф
14. — Лемонт
15. Стрітення — Делф
21. — Восток св. Михаїла
28. — Ст. Майкел

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
7. лютого — Ст. Павль год. 8:30; Ґлендон год. 10 р.
14. — Айрон Ривер год. 10:30 р.
15. — Ґлендон год. 10 р.
21. — Ст. Павль год. 10 р.
28. — Бонниввіл год. 10 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
7. лютого — Радвей
14. — Восетна
21. — Смокі Лейк
28. — Смокі Лейк

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572
7. лютого — Карвел 10:30

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
7. лютого — Голден 8:30; Дейзленд 10:30
14. — Голден 8:30; Коперник год. 10:30
21. — Голден 8:30; Голден-фарми год. 10:30, (початок посту понеділок 22 лютого, новий стиль).
28. — Голден 10:30 (початок посту 1 березня, старий стиль).

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279
7. лютого — Стар
14. — Скаро

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
7. лютого — Росінгтон 10:30
14. — Атабаска 10; Бойл 12:30
15. Стрітення — Фрейнс 11
21. — Річмонд Парк 11
28. — Атабаска 10; Бойл 12:30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
7. — Ту Гилс, год. 10:00
14. — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ год. 10:30
21. — Ту Гилс, 9; Плейн Лейк, год. 10:30
28. — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ год. 10:30
У Великий піст: Ту Гилс, щосереди, год. 7 веч.; Новий Київ, щоп'ятниці, год. 7:30 веч.

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3896
7. лютого — Мирнам 10; Бовелон 11:30
14. — Файделіті 10:30
21. — Мирнам 10:00
28. — Ллойдмінстер 10:30

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
7. лютого — Кемровз 11, (загальні збори).
14. — Равнд Гіл 11, (загальні збори).
21. — Гей Лейкс 11, (загальні збори).
28. — Кемровз 9; Равнд Гіл 11

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
7. — Редвотер 10
14. — Редвотер 9; Федора 10:30
21. — Редвотер 9; Вог 10:30
28. — Редвотер 10:30

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
7. лютого — Вильна
14. — Стрий
21. Спедден
28. — Сокаль

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
7. лютого — Левой 10:30
14. — Ренфурлі 10 рано; Іннісфрі місто 12:00
15. — Іннісфрі 10 ренч 10:30
21. — Іннісфрі II ренч 10:30
28. — Менвіл 10:30

о. І. Черкавський
Ph. 948-3730
P.O. Box 141, Derwent
7. лютого — Дервент 10:30
12. — Дервент 10:30
14. — Дервент 9; Елкпойнт 11
15. — Дервент 10:30
21. — Дервент 9; Верміліон 11
28. — Дервент 10:30

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
7. лютого — Норт Бетлефорд; год. 2:30 попол. Радісон
14. — Витків
21. — Норт Бетлефорд: год. 2:30 попол. Радісон
28. — Медовлейк

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47
7. лютого — Вонда 10:30
14. — Сматс 10:30
15. Стріт. — Вонда 9:30 - 10:30
21. — Пітерсон 10:30
28. — Гаврилюки 10:30

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306
7. лютого — Кадворт 9; Бруно 11; Волверін 3 попол.
12. — Кадворт 9
14. — Кадворт 9; Дана 11; Гамболдт 3 попол.
15. — Кадворт 9; Бруно 10:30
21. — Кадворт 9; Гамболдт 11; Леніген 3 попол.
28. — Гамболдт 9; Кадворт 11; Твей 3 попол.

о. А. Хоружий
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10
7. лютого — Ланівці
14. — Алвена - місто
15. — Алвена - фарми
21. — Ланівці
28. — Алвена - місто

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
7. лютого — Вакав 10; Ст. Дж. 11:30
14. — Вакав; Прудгом 11
21. — Вакав 10 год.
28. — Вакав 10; Сокаль 11:30

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.
7. лютого — Вікторія 10 р.
14. — Вікторія 10 р.; Шемайнус 3 попол.
21. — Порт Алберні 10 р.
28. — Вікторія 10 р.

БІЛЬШЕ УВАГИ ВИХОВАННЮ МОЛОДІ

Друга конференція СФУЖО в Мюнхені

Ірина ПАВЛИКОВСЬКА

У Мюнхені, в Німеччині, шість українських жіночих організацій, членів СФУЖО (Світової федерації українських жіночих організацій), недавно відбули спільну конференцію, головною ціллю якої було зміцнити й затіснити співпрацю тих організацій та обговорити й вирішити поточні проблеми.

Остання така конференція була 1963 року в Англії.

Наприкінці листопада 1970 року в Мюнхені були представниці ОУЖ — Англія (голова А. Остапюк і Леся Марків), ОУ — Бельгії (голова інж. З. Витязь), ОУЖ — Німеччина (голова О. Штайнер і Д. Ребет), СУ — Франції (Л. Вітошинська і Л. Кульчицька). Товариство ім. Олени Теліги, Англія, дало уповноваження проф. О. Сулимі-Бойко, УЖСоюз, Відень — О. Штайнер.

На конференцію прибули заступниця голови СФУЖО В. Воропай з Англії і два члени управи: Ір. Павликовська з Канади і проф. О. Сулима-Бойко з Мюнхену. На нараді головувала В. Воропай; секретарювали Л. Марків, Леняк і Спех. Як гостя була присутня Ярослава Стецько, яка склала привіт від ОЖ ОЧСУ та ОЖ ЛВУ.

Звіт подали заступниця голови і члени управи СФУЖО та представниці організацій. З цього слухачки мали картину діяльности наших жіночих організацій у країнах Европи і їхніх проблем на цю пору. Хоч усі організації працюють на тих самих ідейних основах, то в діяльності у п'ятьох різних країнах Европи виринають окремі справи в кожній країні.

На конференції розглянено справи: організаційні, культурної праці, виховні, суспільної опіки та зв'язків з чужинецькими організаціями даної країни. Кожну з цих тем обговорено в формі дискусії, якою по черзі керувала кожна з голів організацій.

Вирішено затіснити співпрацю з управою СФУЖО та з організаціями одних з одними. З'їзд в Европі треба відбувати щодва роки.

ОУЖ в Англії має поважний успіх: 200 молодих жінок вступили цього року в члени. Це молоде покоління, яке виростало в дитячих садках, рідних школах і в СУМ, якими ОУЖ опікувалося.

ОУЖ (Об'єднання українських жінок) у Німеччині затіснило особисті зв'язки з відділами на терені північної Німеччини, створивши три представництва, які опікуються відділами ОУЖ даної округи.

Багато уваги присвячено справі збереження молодого покоління. Стверджено, що мішані подружжя відтягають українців від свого середовища. Дитячі садки і рідні школи потрібні для виховання і збереження молоді для Церкви й народу.

Висловлено підтримку ініціятиві ОУЖ Англії створити бюро українських подруж.

Жіночі організації відзначать ювілейний рік Лесі Українки. З ініціятиви СФУЖО вже створено при СКВУ центральний комітет ювілейних святкувань.

Делеґатки СУ Франції інформували про заходи для вшанування пам'яті королеви Анни Ярославни у Франції.

Всі жіночі організації відвідують хворих у шпиталях і старших, що живуть у старечих домах. Вони в чужому оточенні почуваються осамітненими. Акція СУА Америки в користь «бабусь» є дуже корисна. Висловлено подяку СУА і побажання продовжувати це діло.

Розглянено пропозицію піддержувати зв'язки з українськими дітьми в Югославії через особисті посилки (бюро ЗУДАК у Мюнхені).

Для інформування про українські справи працюють усі шість жіночих організацій. В Англії ОУЖ є членом «Постійної конференції жіночих організацій Великої Британії».

Вирішено тісніше співпрацювати з КОГЦУ (Координаційний осередок громадських центральних установ) і доручено заступниці голови В. Воропай заступати жіночі організації в ньому.

Нарада тривала півтора дня. Була ділова й цікава, бо кожна з присутніх делегаток і гостей працює у проводі одної з тих організацій і докладно знає справи.

Учасниці конференції брали теж участь у святкуванні 25-річного ювілею ОУЖ Німеччини.

Конференція СФУЖО, напевно, причиниться до пожвавлення діяльности українських жіночих організацій в Европі для добра української спільноти й української справи.

ДЛЯ ТОРОНТСЬКИХ ІТАЛІЙЦІВ

Римо-католицький тижневик «Канадієн Реджістер» почав видавати італійське видання «Ля воче делля доменіка» (Недільний голос), призначене для 350,000 італійців у Торонті й околиці.

«Реджістер» появляється вже 135 років. Має свої бюра в Торонті, Кінґстоні й Гамілтоні.

Італійський тижневик друкується тиражем 10,000.

Умер колишній протоігумен о. М. Когут

Колишній протоігумен оо. василіян у ЗДА бл. п. о. Микола-Михайло Когут умер 30 січня в Лонґ Айленд Сіті, Н.Й.

Народився він 1911 року в Пенсильванії. До манастиря ступив 1926 року; священиком став 1935 року.

Новіціят пройшов у Мондері під Едмонтоном. Потім душпастирював в околиці Мондеру, залишаючи по собі добру пам'ять відданого священика.

У Василіянському чині виконував обов'язки протоігумена американської провінції. Був вибраний на члена головної управи чину в Римі. Протягом одного року (1952-53) був ректором української духовної семінарії ім. св. Иосафата в Римі.

РАДІОПЕРЕДАЧІ З ЕДМОНТОНУ

З едмонтонської французької радіостанції Се-Аш-Еф-А щопонеділка і щовівтірка пересилаються півгодинні українські релігійні програми:

8 лютого: Моя поїздка в Україну (п. М. Базюк).

Понеділкові радіопрограми о 9-ій годині вечора веде Централя українців-католиків Едмонтонської єпархії; вівтіркові програми о 8:30 вечора — оо. василіяни.

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton
Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з ґраніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на ґроби з мармуру, ґраніту й бронзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова достава. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 35% опусту від нормальної ціни.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ♦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ♦ Видає Спілка «Українські вісті» ♦ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ♦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ♦ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

ПРО ТЕ САМЕ, АЛЕ ТРОШЕЧКИ ІНАКШЕ

Як звичайно, сенатор Павло Юзик ще раз критикував звіт королівської комісії для справ двомовности і двокультурности, ще раз говорив про «третій елемент» у Канаді і ще раз обороняв тезу про багатокультурність Канади. Про деякі речі треба говорити ще раз і ще раз, і добре, що сенатор Юзик говорив те саме. А ще краще, що говорив про те саме, але трошечки інакше.

У Ст. Катарінс, Онт., тамошній історичний музей організує цього року серію виставок народного мистецтва різних національних груп Канади. Тепер, як «УВісті» інформували в попередньому числі, відбуваються українська виставка. Потім буде ще п'ятнадцять інших. Відкриваючи українську виставку, сенатор Юзик мав зручну нагоду обороняти «третій елемент», на який кривим оком дивилися королівські комісари. Ввесь підхід роботи королівської комісії був фальшивий, бо «двокультурна політика суперечить принципам рівности і свободи», сказав сенатор Юзик.

«Концепція двомовної (офіційно) і багатокультурної канадської держави реалістична; це власне суть динамічного канадизму», говорив промовець, який цим разом зробив закид не тільки королівським комісарам. «Аж надто багато службовців уряду уважають, що зруб суспільства — виключно або британський, або французький і що будь-котрий третій елемент має асимілюватися в одній із тих двох груп»... «Уряди повинні усвідомити, що Канада має бути двомовною країною, але на неї треба дивитися теж як на країну багатокультурну».

Справа збереження, наприклад, української культурної спадщини та української мови має дуже небагатьох прихильників у керівних федерально-провінційних колах. Більшість навіть офіційно виявляє тільки більшу чи меншу толерантність. Чомусь рідко коли згадується про це. Чи тому, що це факт очевидний?

Найближчим разом, коли цитуватимете лорда Твідсмюра («будете кращими канадцями, коли будете кращими українцями»), не забудьте додати, що крилата фраза того генерального губернатора Канади не тільки гарна, але й надзвичайно рідкісна.

НЕМА НІЯКОЇ «АВСТРАЛІЙСЬКОЇ АФЕРИ»

Комунікат однієї з українських православних консисторій, присланий з Австралії і вміщений у вінніпезькому «Українському голосі» (20 січня), рішуче заперечує, нібито була якась «австралійська афера». Ні, не було і нема.

А що ж є? Є ще один приклад примітивізму, який раз-у-раз гальмує церковне життя православних українців. Цього комунікат не каже. І не треба казати, бо кожен це бачить.

Торік делагатам вінніпезького собору Української греко-православної Церкви роз'ясняли, що вінніпезька консисторія взяла в свою опіку одну з австралійських епархій. Тільки на якийсь час і тільки на те, щоб допомогти братам у країні кенгуру. Тепер виявляється, що в Австралії нема двох православних епархій. Там є дві Церкви. Одна зветься по-давньому: УАПЦ (Українська автокефальна православна Церква). Друга зветься: УПЦА, себто Українська православна Церква автокефальна. УАПЦерква має архиепископа Доната, який визнає митрополита Мстислава (Скрипника). Новостворена УПЦА не має епископа (старенький архиепископ Сильвестер доживає віку «в стані спочинку»). УПЦА має консисторію, яка визнає вінніпезького митрополита Іларіона.

З видимим задоволенням комунікат, поданий в «УГолосі», повідомляє, що австралійська УПЦА, що визнає Блаженного Іларіона, чисельно переважає свою суперницю УАПЦ, що дотримує відности митрополитові Мстиславові, а саме УПЦА має 11 парафій, а УАПЦ — тільки 10. Тому ніяк не можна називати УПЦА «відламом».

«Відлам розуміється так, що якась менша частина відломилася від цілости, від більшої частини», кажеться в комунікаті. А кого не переконує парафіяльна аритметика, нехай не забуває про «постанови церковних соборів». Єпископ Донат поводився як диктатор і зовсім не зважав на постанови. На щастя, деякі його протопресвітери знайшли опіку у Вінніпезі.

Митрополит Мстислав, «який так багато говорить про християнську любов і поєднання українських православних Церков», нехай не кидає камінчиків у сад, що йому вже не належить, нехай не називає новостворену УПЦА «відламом», нехай не говорить про «австралійську аферу», нехай нарешті правильно зрозуміє церковне становище в Австралії.

Можна припускати, що митрополит Мстислав правильно розумів австралійські справи, ще поки появився цей малописьменний комунікат. Хай його читають учасники торішнього вінніпезького собору. Австралійської афери не було б без вінніпезької опіки.

З «ЛИСА МИКИТИ»

Новобранець. Під час святкування 70-річчя професора Кубійовича генерал Шандрук ствердив, що ювілят надається до військової служби і на прийнятті в дивізійників вручив йому військову книжечку Українського вільного козацтва.

* * *

НТШ. Кажуть, що в 1971 році в Науковому товаристві ім. Шевченка найміцнішою буде секція шахістів під головуванням проф. Андрушкова.

* * *

Приказка. У Торонті кажуть: «пропав, як Богдан Зорич і його канадська канцелярія УНСоюзу».

* * *

Лавреати. В 1970 році літературні нагороди одержали Олександер Солженіцин і Микола Понеділок.

* * *

Резолюції. Хто злічить нездійснені і призабуті резолюції, схвалені на українських вічах, конгресах і маніфестаціях у минулому році?

«БОРОТЬБА З ЦЕРКВОЮ ОЗНАЧАЄ БОРОТЬБУ З КУЛЬТУРОЮ»

«ХРОНІКА СПРОТИВУ» ВАЛЕНТИНА МОРОЗА (1)

Новий захалявний нарис п. з. «Хроніка спротиву» вказує на велику ролю Церкви в історії українського народу і протестує проти руйнації церков. Нарис ходить у відписах по Україні. Є теж російський переклад, що дійшов за кордон. У російському тексті подане ім'я і прізвище автора: «Валентин Мороз». Український переклад, зроблений з російського тексту, вміщений у мюнхенському журналі «український самостійник», звідки передруковуємо головні частини нарису.

Підзаголовки додані до тексту.

«Ми не маємо певности, чи справді В. Мороз є автором цієї статті», каже редакція «УСамостійника». Історик В. Мороз, родом із Волині вчителював в Івано-Франківському. Був двічі арештований і суджений.

* * *

Серед гір

Широке гніздо між горами — Космач.

Засіяні на лісистих схилах гуцульських гір хати — наче розсип цимбалів.

Безконечне мереживо огорож, темні ялиці, голубий контур верів'я на горизонті. Первісний поганський триптих: шум струмка, нечастий звук коров'ячих дзвіночків і далеко-далеко собаче гавкання.

Космач — у цьому щось похмуре і грізне, первобутньокосмате. Вовною назовні — наче кожух у непогоду. По лісах довкола ще не вивелись ведмеді... Давніше, в часах Довбуша, хат було рідше, лісу — густіше. Міцний буковий зруб, могутні двері і одвірки, а за ними — чорне око кремінної рушниці та широке лезо бартки. Не декоративної: була сталінка — з чистої сталі. Прикрасою бартка стала пізніше. А тоді вона була зброєю. Тоді було право топора. Є легента про велетнів, що залишили нам Писаний камінь над Ясеновом. Говориться в легенді, що головною вірою їх була віра в топір. Богом їм був — топір: «Коби мені топір, топір/ та кована бляшка,/ не бою я ні німця,/ ані того ляшка».

Музей у Космачі

Прийшло 20-е століття. Довбуша підняли на п'єдесталь. До Космача наїхали художники, мистецтвознавці. Тепер уже не судили за старовинні пістолети, за них платили немалі гроші.

Рік 1959. Виконком космацької сільради виносить постанову про влаштування музею Довбуша в Довбушівській церкві. Нарешті предки, які платили кров'ю за збереження святині, діждались вдячних нащадків.

Але в чорта було багато машкар. Інколи він навіть надівав маску діяча культури...

Рік 1963. Представники Київської кіностудії імени Довженка позичили іконостас у Довбушівській церкві (який також називається Довбушевим) для знімання фільму «Тіні забутих предків». Космачанам вручили розписку з докладним переліком запозичених предметів (усього 99) і зобов'язанням повернути іконостас через п'ять місяців.

Рік 1964. П'ять місяців давно пройшли і затурбовані космачани стали вимагати звороту позики. Після довгого крутійства їм відповіли: іконостас передано... до музею українського мистецтва в Києві. (!?) Як?? На якій підставі? А розписка? А закон? А... звичайна порядність?

Ніхто до цього часу не дав відповіді. Космачани так і не знають, що думати. Адже вони мали справу з людьми культури. І вважали, що кому-кому, а людям культури їх святині так само дорогі, як їм самим. Звичайно, космачани звикли і до таких, які всіх місцевих називають «бандерівщиною» (говорили ж деякі «товариші» в Косівській художній школі, побачивши гуцульські речі: «Убрать ету бандеровщину!»). Але ж ці не такі... У цих були гарні античні борідки, і розмова без нецензурних слів. Гуцули не повірили, що можна просто так: не віддати. Не вірять і тепер — після того, як написали більше десяти заяв, кому тільки можна: у міністерство культури, в Товариство охорони пам'ятників історії і культури, московському патріярхові, прокуророві, в комітет кінематографії, обласному уповноваженому в справах Церкви.

Переписка не дала жадних результатів, але виявила інтересні факти. Іконостас передали в музей за розпорядженням... уповноваженого в справах Церкви Івано-Франківської области Атаманюка! Про етику деяких кінодіячів поговоримо потім. Тепер поцікавимось іншим: яке відношення мав Атаманюк до церкви нечинної, до церкви, вже декілька літ перед тим перетвореної в музей? І ще: чи міг Атаманюк з Івано-Франківська передавати розпорядження в Київ? Тут щось не те... За Атаманюковою спиною мусить стояти хтось солідніший...

«Яке ви мали право?»

З Василем Баб'юком, ініціятором Довбушівського музею, розмовляли втрьох: заступник голови Косівського райвиконкому, Атаманюк і... представник державної безпеки. Почали в такому стилі: «Яке ви мали право (?) писати?» «Іконостас забрав, ще й церкву заберу».

Скоро розмова конкретизувалась: «Вас львівські націоналісти підбурюють, знаємо ваш Космач, тут стояв цілий полк петлюрівців».

Не будемо чіплятись Атаманюка. Звідки йому знати, що петлюрівців на Гуцульщині ніколи не було? Не таку академію людина закінчила... За церковні справи він взявся після служби в КГБ. Не будемо причіплятися до Атаманюка — тому що його вже нема. Після нього уповноваженим у справах Церкви в Івано-Франківській області став Дерев'янко. Він також служив в «органах», але трапилась там якась неприємність і йому доручили Церкву... Така вже традиція склалась в Івано-Франківському: церковні справи відстоюють відставні діячі «органів». Залишимо їх в спокої... Краще поставимось зі співчуттям: трудно займатись церковними справами без теологічної освіти. А й хіба тільки теологічної?

Небагато про Баб'юка. Сидимо в нього дома, розмовляємо... Фотографії... Ось довоєнні: гуцули з червоними прапорами з червоними пов'язками на рукавах. 1939 рік, визволення, народна міліція. Цю знимку Василь Баб'юк стидливо ховає. Якось ніяково: був у народній міліції, боровся за радянську владу, а тут попав у «націоналісти». Був активістом, депутатом сільської ради. Був... Раніше. Але не журиться. Не заспокоїться, доки не повернеться вкрадений іконостас. Таких не люблять. Люблять тих, хто розуміє «лінію» начальства. Йому це байдуже. Сміється: «Мене з Василя не скинуть».

Показує мені листи від львівських «націоналістів». Ось автограф історика Грабовецького, автора монографії «Гуцульське опришківство». Ось — львівських художників, Гебус-Баранецької.

Є листи і від київських «націоналістів». Лавреат Ленінської премії Олесь Гончар, наприклад, пише: «А історія з іконостасом просто обурлива».

«Націоналісти»

Дуже показовий список «націоналістів». Це нова сторінка в фельдфебелівській «націології». Давніше панував філологічний критерій. «Націоналістом» вважався кожний, кому не байдужа доля української мови (в містах східної України «записатись» до «націоналістів» ще простіше: для цього тут вистачає говорити по-українськи).

В хаті Василя Баб'юка тема повернулась до мене іншим боком: «націоналіст» — це кожний, кому не байдужа доля української культури. Симптоматично, що серед «підбурювачів» виявився автор «Собору» (Олесь Гончар). Власне, тут маємо діло з класичним «браконьєрством», так виразно показаним у «Соборі», з випадком абсолютної духової глухоти.

Ось відповідь Атаманюка на лист космачан: «Вашу заяву отримано, розглянено і вона вважається безпідставною. На обліку історичних пам'ятників у селі Космач не було і нема».

Не було і нема... Ну, а сам Космач, унікально обдароване село, радісне спалахнення талантів, подиву гідне навіть для Гуцульщини, такої щедрої на них. Найкращі писанки — космацькі, найкращі вишивки — космацькі, найкращі кожухи, найкращі музиканти — з Бабинополя (під Космачем). А Новаківський? А Смольський? А Мороз? Всі вони — також Космач. Скільки художників розбудило це село — з того часу, як воно стало Меккою українського мистецтва? Якщо вже вішати охоронну таблицю, то при в'їзді в село: «Космач — історичний пам'ятник. Охороняється законом».

Що Атаманюк? Якось навіть ніяково виявляти стільки претенсій до дрібних виконавців. Напевно, вони ніколи не задумуються над внутрішнім сенсом своєї «діяльности». Вони просто знають: треба ліквідувати церкву. Чим менше іконостасів в області, тим краще. (Як то директор одної із шкіл в Київській області говорив мені з гордістю: «А ви знаєте, в нас у районі вже нема ні одної церкви»).

Юдине ремесло

Правда, власноручно Атаманюк жадної церкви не зруйнував. Для цього „культуркампфу" є виконавці ще дрібніші. За зрізаний хрест платять 25 карбованців.

Все таки юдине ремесло девальвується... Колись платили 30 монет. Цікаво, з якого бюджету виділяють срібняки для різунів? Працівники, які складають бюджет, не зацікавлені в тому, щоб різали хрести. А, може, платить з власної кишені той, хто дає в руки ніж? Про це треба б нашим депутатам запитатись з трибуни українського парляменту. Але таких депутатів покищо нема.

Дуже символічне розставлення сил: церкву захищають люди, готові на жертви ради ідеї. Їх мало, але борців завжди було мало, саме вони, одначе, творять погоду. Атеїзм користується послугами покидьків, готових різати за четверть, що завгодно і кого завгодно.

Так, це справді боротьба світла і тьми, як написано в атеїстичних брошурах. Але де тут світло — і де тьма?

СОВЄТОЗНАВЕЦЬ Б. БОЦЮРКІВ ДАЄ ВИЯСНЕННЯ

ЧОМУ ДОЛЯ ЖИДІВ У СССР ЗАГРОЖЕНА?

Жиди в Совєтському Союзі не належать до найбільш переслідуваних релігійних груп, проте доля жидівської групи, мабуть, загрожена найбільше, каже совєтознавець Богдан Боцюрків, який здавна вивчає церковні справи в Совєтському Союзі.

Професор Боцюрків раніш навчав в Альбертському університеті в Едмонтоні; тепер є директором східноевропейського інституту університету ім. Карлтона в Оттаві.

У статті, вміщеній в останньому числі лондонського «Бюлетеню» совєтських і східноевропейських жидівських справ», д-р Б. Боцюрків подає багато відомостей про жидівське становище в СССР на тлі совєтської церковної політики.

Совєтський режим був і є безбожницький. Проте як Ленін, так його наступники зважають насамперед на політичні справи і господарські потреби. Боротьба з релігією достосувується до тих вимог; через це лінія тієї боротьби зиґзаґувата, непослідовно послідовна.

За Сталіна до окремих елементів марксизму-ленінізму додали російський націоналізм і створили т.зв. совєтський патріотизм. Хоч на Заході багато хто уважає Хрущова майже „ліберелом", менш відомим є факт, що саме за влади Хрущова протирелігійна боротьба була дуже жорстока.

Парадокс совєтської церковної політики в тому, що держава нібито „невтральна", а з релігією бореться партія. Водночас кажеться, що держава є тільки конвеєром партії.

Законом 5 лютого 1918 року відділено Церкву від держави, визнаючи „свободу совісти". Протицерковна дискримінація все ж була вже й тоді. Церковні громади не могли бути власниками ніяких будинків, хоч таке право

(закінчення на 5 стор.)

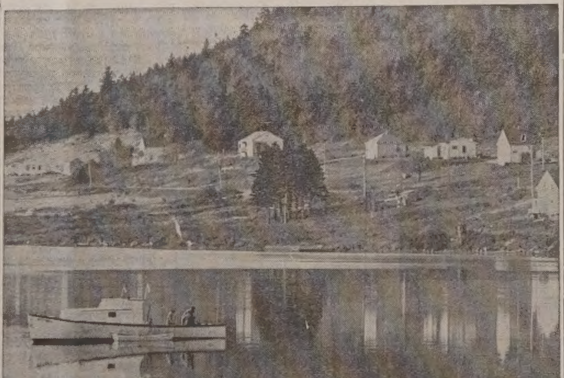

ОЗЕРО БРА Д'ОР НА ОСТРОВІ КЕЙП БРЕТОН, де громада 1,200 індіян Ескасоні з племени Мікмак почала підприємство розведення і плекання устриць. Їх проєкт ґрунтовно змінить цю промисловість атлантійських провінцій, яка приносить один мільйон річно. На світлині — хати індіян, побудовані між вічно зеленим узгір'ям острова Кейп Бретон і озером Бра д'Ор. Індіяни вже мають 10,000,000 молодих устриць, підвішених до каблів у захищеній, солоній воді напроти своїх домів. Проєкт має на меті охоронити устриць перед хижаками під час їх нересту і в час дозрівання, через підвішення їх на каблях вище від дна озера. Під час ловів індіяни витягають каблі з дозрілими устрицями, нанизаними на них, на поверхню і відчіпляють їх. Федеральне бюро рибальства переконане, що озеро Бра д'Ор, довге на 50 миль, має можливість стати величезним природним розплідником, який збільшить щорічний прибуток промисловости на 25 мільйонів. фото: "Глоб енд Мейл".

З НОВИХ ВИДАНЬ

Богослужбові співи

У Роблинській колеґії ім. св. Володимира учні здавна співають українською мовою св. Літургію та інші богослуження. По довшій практиці з хором учнів колеґії відомий музикознавець д-р Павло Маценко опрацював літургійні співи для хору на основі самоїлкових мелодій (співу Західної України). Їх можна купити для вжитку парафіяльних хорів.

Літургія. Співи Літургії оброблені на три чоловічі голоси з тим розрахунком, що їх можна співати на два голоси голоси, переносячи основу (басову партію) на октаву вище.

Коли в парафії немає триголосного складу співаків, то можна співати на два голоси (два верхні) або й на один голос, тільки горішню мелодію.

Коли в Українській Католицькій Церкві впроваджено офіційний український переклад, той текст був підложений під самоїлкові мелодії. Отож, збірник цих співів, Служба Божа св. Івана Золотоустого, має два тексти. Її можуть співати всі парафіяльні хори, як вже згадано про кількість голосів. Ціна: **2.50 дол.**

Тропарі. Щоб заповнити Службу Божу більше співами, опрацьовано ще й недільні тропарі, кондаки й прокимни на чотири чоловічі голоси. Ці співи також можна співати в такий же спосіб, як оповідалось про Службу Божу. Щоб піти назустріч дякам, в кінці кожного голосу (що звався «гласом») поданий прокимен для одного голосу з думкою, щоб дяки чи їх заступники могли точно виконувати їхні мелодії. Ціна цього збірника: **3.50 дол.**

Прокимни. Для парафій, які мають мішані хори, оброблені для них прокимни 8-ми голосів. Обробка їх, як і всіх згаданих співів, дуже виразна, з повною увагою до наголосів тексту й самих мелодій. Ціна збірки: **1.50 дол.**

Вечірня. Колеґія ім. св. Володимира має також (самоїлкову) повну Вечірню, Страсний тиждень. Ці співи можуть бути видані тільки при зголошенні відповідного числа замовців.

Св. Володимирові. Для більших світських хорів мішаного складу можна придбати також світський твір у честь св. Володимира із сопрановим сольо «Розгойдались пінні хвилі» текст Б. Лисянського, муз. П. Маценка. Ціна примірника: **1.75 дол.**

Всіх, хто хоче придбати згадані співи, просять писати до: St. Vladimir's College, Roblin, Manitoba.

«НІЧ ПРОМИНУЛА»

Володимир Радзикевич. Ніч проминула. Історична повість. Друге видання. Брюссель 1970, стор. 144. Ціна: 2.25 дол. (Адреса видавництва: Union de la Jeunesse Ukrainienne, 72, Bld. Charlemagne, 1040 Bruxelles, Belgium).

Повість В. Радзикевича розказує про багато романтичних пригод в Україні 17 століття. Ніч проминула, і все кінчається шлюбом. Щастя всміхнулося також книжці: перше видання розійшлося скоро, недавно вийшло видання друге.

Твір написаний цікаво й легко. Добра книжка для молоді.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР Ю. КОЛОМИЄЦЯ

Поет Юрій Коломиєць, що живе в Чікаґо, мав авторський вечір у Манітобському університеті у Вінніпезі. Його запросили до себе українські студенти.

Гість виступив з доповіддю; дві студентки читали його вірші.

СТАТТЯ М. ЛУПУЛА

У статті д-ра М. Лупула «Критичний стан українства в Канаді» (попереднє число «УВ», стор. 4, перший параграф крайньої колони) переплутано рядки. Правильний текст такий: «Вони, ці батьки звичайно, не хочуть обмежити слушних нагод своїм дітям з причини незнання французької мови. Але в той же час вони не цілком переконані, що, у такій просторій країні, як Канада, французька мова справді здасться їхнім дітям більше, ніж інші місцеві мови, такі, як українська, німецька чи італійська, які живлять деякі аспекти культури цих груп».

Піяніст Р. Рудницький жениться

Американська газета Нью Джерсі Курір з 21 січня надрукував новинку, що відомий український піяніст Роман Рудницький заручився з панною Зоряною Луцькою з Філядельфії. П. Р. Рудницький, який минулого року виступав на академії з нагоди 22 січня в ювілейній авдиторії в Едмонтоні, є сином відомого українського композитора, диригента й музика д-ра А. Рудницького та співачки Марії Сокіл-Рудницької.

Молода Зоряна Луцька є дочкою п. Олександра та Люни з Цибиків Луцької з Філядельфії. Зоряна є студенткою університету в Філядельфії, де студіює фільософію й психологію.

Вінчання молодої пари відбудеться літом ц. р. в соборі св. Софії в Римі.

Загальні збори українського Дому пенсіонерів у Едмонтоні

В п'ятницю, 22 січня відбулися в приміщеннях Українського дому пенсіонерів Пресв. Євхаристії в Едмонтоні загальні збори того дому. За малими змінами, до цьогорічної управи вибрано всіх минулорічних членів управи. До управи Дому на 1971 рік вибрани: д-р Мелетій Снігурович — голова, Йосиф Щербанюк — заст. голови, Григорій Мидляк — секретар, Маріян Страшок — фінансовий секретар; члени управи: о. протопрес. Я. Федуник, о. д-р М. Сопуляк, Кляра Кардинал, Василь Духній, Тоні Раско, Григорій Якимечко, Дорадчий комітет: Джері Земків, Гр. Порохівник, Петро Головатий і Петро Куній.

Господинею Дому є п-і М. Пител. В Домі тепер живе 60 мешканців-чоловіків та жінок, українських піонерів. Всі працівнички Дому вкладають багато праці та посвяти при опіці над мешканцями-піонерами. Наші заслужені піонери знайшли в Домі повну вигоду та належну опіку й спокій. Вся обслуга говорить з ними українською мовою, відноситься до них з пошаною та подає їм українські страви, до яких вони привикли в свому дотеперішному житті. Члени управи Дому, що працюють без ніякої винагороди, сходяться часто на засідання та обговорюють біжучи справи та проблеми дому. Треба підкреслити, що деякі члени управи Дому присвячують дуже багато часу на ведення справ Дому. Може й небагато посторонніх людей знає й здає собі справу з того, кілько часу й праці посвячують оті члени управи Дому на безкорисну, муравлину працю для справ Дому. Тому я на цьому місці, як голова управи Дому, хочу висловити їм публічне признання й подяку за їхню жертвенну працю для наших піонерів. На цьогорічних зборах порішено повести кампанію за приєднанням нових членів до Товариства Українського дому пенсіонерів, щоб дістати нових працівників до управи Дому, який веде тихо свою велику добродійну працю для добра наших заслужених піонерів, які клались колись основи під краще життя для своїх нащадків та будочої Канади.

д-р М. Снігурович

д-р М. Снігурович

УПРАВА ВІДДІЛУ ЛУКЖ в Ванкувері в 1970 р.: сидять зліва: заступниця голови п-і Т. Жарська, о. парох Б. Слобода ЧСВВ, духовний асистент відділу, голова п-і Т. Кітура, друга заступниця голови п-і К. Кірк; стоять зліва: скарбничка п-і Н. Полойко, секретар, К. Фанк. фото: Фрейзер студіо

ВІДДІЛ ЛУКЖ У ВАНКУВЕР, БР. К.

Відділ ЛУКЖ у Ванкувер вів у минулому році свою діяльність під проводом п-і Т. Кітури. Своєю спокійною та веселою вдачею вона вміє легко з'єднати до праці членкинь відділу, з якими переводить свої нелегкі завдання. Нічого дивного, що вона є головою відділу через кілька років. Хоч на початку минулого ділового року вона перейшла важку операцію й через те через якийсь час не брала участи в праці відділу, то завдяки своїй наполегливій праці та допомозі доброї управи вона не лиш осягнула успіхи минулих років, але ще й доповнила свою діяльність новими імпрезами.

Найважнішою з них був з'їзд відділів ЛУКЖ Британської Колюмбії під проводом голови епархіяльної управи п. К. Петецької. Окрім неї від епархіяльної управи приїхали ще п. М. Пастушенко і п. К. Чічак. На з'їзді обговорено низку актуальних справ, з яких найважнішою було вдержання молоді при своїй Церкві та свойому народові.

З дальших цьогорічних імпрез відділу ЛУКЖ треба відмітити обід на площі українського католицького центру з танцями, показ вишиваних суконок та строїв з нагородами за найкращі ітд. Нагороди за найкращі строї дістали: п-і А. Гринів за стрій та п-і Н. Ласківська за сукню.

Містоголовою відділу ЛУКЖ перевибрано п-ю Т. Жарську, яка дуже вміло виконувала обов'язки голови в часі її відсутності. Родина Жарських є діяльними членами нашої парафії й бере живу участь в праці всіх парафіяльних організацій.

Довголітньою членкинею управи відділу ЛУКЖ є теж друга заступниця голови п-і К. Кірк. Хоч вона має багато своїх зайнять, то, наскільки їй час дозволяє, вона помагає відділові в його діяльності. М. ін. вона приготовила снідання з нагоди прийняття нових членкинь до Марійської дружини. Позатим п-і Кірк, яка має погідну та веселу вдачу, вміє з'єднувати людей до помочі в праці відділу.

Неструдженою працівничкою відділу, а зокрема його управи, є п-і К. Фанк, яка є секретаркою відділу, вона не лише солідно виповняє свої секретарські обов'язки, але допомагає в кухні та в переводженні бенкетів. Хоч вона має багато праці в товариствах поза ЛУКЖ, то праця в парафіяльному центрі є для неї на першому місці.

Як до згаданих членкинь управи додати ще касирку п-і Н. Полойко, яка, хоч була хвора в час загальних зборів, то всетаки взяла на себе той відповідальний обов'язок, тоді матимемо повний образ доброї управи відділу ЛУКЖ. Той провід зумів згуртувати біля себе діяльних членкинь, що виконують різні чинності, та великий гурт та прихильниць, що на кожний заклик приходять з поміччю в праці. Багато помагає в цьому теж і духовний асистент о. парох Б. Слобода ЧСВВ, що своїм авторитетом та своїм досвідом і порадами багато причиняється до успіхів відділу.

З постійної діяльності відділу треба згадати продаж кошиків з великодними стравами та писанок, подавання перекуски під час бінґа, приготовлювання бенкетів, весільних прийнять, сморгасбродів, обідів, спідань, допомогу в переводженні парафіяльних базарів ітд.

Членкиня відділу п-і М. Біла виступала на місцевій телевізійній станції з показом писання писанок. Вона переводить рік-річно курс писання писанок в нашому центрі для тих, що хочуть тої штуки навчитися. П-і А. Цітульська вела курс вишивання хрестиками. Про „український вечір" із показом українських суконь та строїв була вже згадка. В оціночному комітеті була п-і І. Ковальчук, п-і Я. Татарюк і п-і В. Шміґля.

Відділ ЛУКЖ опікувався теж Рідною школою. Те завдання виконує успішно п-і Ю. Стасюк з о. Христофором Заяцем ЧСВВ. Навчання ведеться в чотирьох клясах. У веденні школи помагають ще дві вчительки.

Представниця ЛУКЖ до місцевого відділу КУК п-і Гайдимовська є цього року головою відділу КУК.

Так в загальному начерку виглядала праця відділу ЛУКЖ у Ванкувер в минулому році Може праця наша не є надто велика, але як бачимо зі звітів інших відділів ЛУКЖ, друкованих в часописах, наш відділ не залишається позаду. Дай Боже, щоб наша праця продовжувалася в той сам спосіб і в біжучому діловому році. Членкиня

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з 6 стор.)

на залізничій станції в Едмонтоні.

Я знав Рараговського з того часу, як він розпочав провадити бюро посередництва праці. Рараговський „хворів троха на пана". Він в неділю вдягав білі штани, червоний, або синій джекет, солом'яний капелюх, в руку брав тростинку, йшов до парку й, вимахуючи тростиною, ходив по парку. В зимі знову він одягався в теплий плащ, на голову надягав теплу шапку, горло завивав теплим шаликом по самі очі так, що лиця не було видно. Дуже він боявся зимна. А його в Едмонтоні було досить...

Рараговський дуже скоро доробився й купив собі хату. А тоді кожний, хто мав хату, вважався за багача. Майже кожний, хто доробився власної хати, зараз шукав собі дівчини, щоб одружитися. Зачав шукати за нею й Рараговський. В мого краяна М. Ясінчука, що жив над рікою Саскачеван Рівер („на флеті") були дві дочки. Одна з них, старша була дуже гарна й Рараговський став залицятися до неї. Ясінчуки були дуже релігійні люде, а Рараговський, хоч може й не був уповні безбожником, до церкви не ходив. Але мусів якось приподобатися батькам дівчини. Він купив собі автомобіль „Форда" й возив цілу родину Ясінчуків до церкви св. Йосафата. Але сам до церкви не йшов, а ждав коло церкви, або кудись їхав й повертався, як кінчилася Служба Божа, щоб відвезти Ясінчуків додому. Одної неділі він поставив свій автомобіль на авеню на полудне від церкви. Ясінчуки вийшли з церкви посідали до автомобіля, а Рараговський пішов закрутити корбу напереді, бо в той час треба було ще запалювати мотор корбою. Але він забув переставити авто на „нютрал" й, як мотор запалився, автомобіль почав сунутися вперід. Рараговський став напереді й хотів його задержати, та автомобіль почав їхати чимраз то скоріше, Рараговський тоді відскочив на бік, а автомобіль в повному розгоні в'їхав на крамницю з мішаними товарами (конфекшенері), розбив вікна, поперевертав полиці з товарами й тоді став. Автомобіль забрали до гереджу до направи, а Ясінчуки мусіли вертатися додому пішком. Нас досить багато повиходили з церкви й дивилися на те й посмішкувалися. Ми троха тішилися, що Рараговському стався такий випадок, бо з нас автомобіля тоді ще ніхто не мав. А з другого боку ми побачили, як то легко за нещасливий випадок. Але той випадок не перешкодив Рараговському у залицянні до дочки Ясінчука й він з нею одружився.

Рараговський був людиною дуже доброї вдачі, добрим чоловіком для жінки й добрим батьком для своїх дітей. До церкви він не ходив, й в Едмонтоні не належав до ніяких організацій, але схилювався троха до робітничої партії. Мав він велике замилування до писання віршів й гри на ґітарі. Рараговський ще з краю привіз зі собою соціялістично-радикальні погляди й у Канаді держався зразу близько соціялістів. Канадська соціялістична партія зорганізувала виховно-освітне товариство ім. Шевченка в Вінніпегу в 1906 р. й Рараговський був його членом. В 1911 р. Рараговський був одним з редакторів соціялістичної газети „Робочий народ".

Як я вже згадував, Рараговський любив писати вірші й видавав їх друком. В 1908 р. він видав збірку поезій: „Робітничі пісні". Деякі свої поезії він містив у календарі „Поселенець". В Едмонтоні Рараговський був написав не дуже то вдатну, властиво таки дуже несмачну, поему про Божу Матір і св. Йосафата. В 1945 р. він видав: „Українські робітничі пісні", в яких викпивав церкву, духовенство ітд., а зате хвалив СССР та робітничу партію. Його поезій не купував ніхто. Він ходив по Едмонтоні й давав кожному, кого стрінув, даром.

Попри те Рараговський був дуже милим в товаристві. Його радо запрошували на різні прийняття, де він виголошував свойого укладу вірші в честь різних ювілеїв та ювілятів, а при тому ще й пригравав на ґітарі. Він виступав деколи зі своїми віршами та грою й в УНД-омі в Едмонтоні. Його жінка була дуже розумна. Зовсім не мішалася до його поезій та його гри на ґітарі, залишала йому повну свободу. Зрештою Рараговський заробляв не-зле як робітничий агент й вона не мала чого йому докучати. Вона виховала гарно двох синів, які сьогодні оба лікарями в Ванкувер.

Я мав до діла з Рараговським досить багато. Він записував робітників до праці на „екстра ґенки" на Сі-Ен-Ар-ській залізниці. А я був зв'язаний з відділом колонізації при Сі-Ен-Ар, під якого контролею приїздили до Канади наші іміґранти. Їх усіх треба було десь примістити на працю. Досить часто я звертався до Рараговського за допомогою, щоб він мені поміг примістити наших іміґрантів на працю. До часу господарської кризи (депресії) важко було намовити наших людей іти на працю на „екстра ґенок", бо то була найгірша праця. Але, як настала криза, багато робітників пішло на державну допомогу („реліф"). Уряд хотів позбутися безробітних з Едмонтону й посилав їх на працю на фарми.

Робітник дістав 5.00 дол. місячно за те, що мав працювати у фармарях, а фармар дістав 5.00 дол. на вдержання робітника. Добрі фармарі давали своїх 5.00 дол. робітникові, який у нього працював, а недобрі звичайно пускали їх на пиво. Але на фармах не було багато праці, а до того заплата (5.00 дол.) була дуже марна. Тому робітники почали масово пхатися до будки, в якій урядував Рараговський і хотіли дістати працю на залізниці, яка таки краще платила, як фармарі.

Перед будкою стояли довгі черги робітників, які ждали на якунебудь працю. Сотні їх крутилися на площі перед будкою. Час до часу виїздила якась група робітників на працю. Але ніхто не бачив, як їх записували й тому серед робітників виникло підозріння, що Рараговський бере хабарі від робітників за те, що їх посилає на працю. Дехто висунув підозріння, що хабарі бере не сам Рараговський, а його дружина, що охочі дістати працю всувають хабарі в ковертах під двері мешкання Рараговського ітд.

Деякі робітники стали крутитися біля дому Рараговського й стежити, чи хто туди не входить. Але туди не входив ніхто, а деякі робітники час до часу таки їхали на працю на залізниці.

Невдоволення та злість зростали з кожним днем, як зростало число тих, що шукали за працею. Врешті одного дня зібрана на площі'ю біля будки, де урядував Рараговський, товпа робітників, почала голосно нарікати на Рараговського й погрожувати, що його спалять враз з будкою. Хтось із працівники залізничної станції вчув те й повідомив поліцію Ар-Сі-Ем-Пі, яка приїхала на конях й товпу розігнала, а Рараговському казала забиратися з будки. Поліція завезла Рараговського автомобілем до його хати й через кілька тижнів сторожила його дім, щоб хтось на нього не напав. Будку, де урядував Рараговський, забрали й, після того записували робітників уже таки в бюрах залізничної компанії Сі-Ен-Ар.

Як була робота, то брали на роботу, хто прийшов за чергою й мусів брати працю, яку йому давала. Не було вже вибору, як було за Рараговського.

Я мав з Рараговським багато до діла й знав його досить добре. Я не вірю, що він брав хабарі, бо не було як. Клопіт був лише в тому, що, як було треба 30 робітників, то голосилося 300. 270 завжди були невдоволені й нарікали та шукали, хто їм тому винен. Якщоб поліція була не приїхала на час, Рараговського була би постигла доля Шандрука. А так він вийшов з тої біди ціло.

Рараговський дістав відтак працю сторожа на залізничій станції Сі-Ен-Ар, з якої був дуже невдоволений. „Тепер на старість замітаю офіси", пише він у вступі до збірки своїх поезій „Українські робітничі пісні" — і вдихаю порохи, щоб, мовляв, скорше піти до гробу і покинути на все цей, ще на світі капіталістичний, несправедливий лад".

Певно, що Рараговський мав чого бути огрчений, як з бюрової праці його перенесли на низькоплатну й не дуже то легку працю сторожа. Але він працю закінчив, діждався старечої пенсії й помер 1957 р.

З Рараговським зійшов з цього світу талановитий чоловік, який, серед інших обставин, може міг був зробити далеко більше і для себе й для наших поселенців і для Канади.

Варто належати до клюбу старших громадян

Роберт Крім

(Кан. Сц.) — В Онтаріо є 700 клюбів громадян, але лише декілька з них зорганізовані національними групами. Німці заложили п'ять клюбів, два в Гамілтоні і по одному в Сейнт Кетеринс, Торонто й Оттаві. Фіни мають осередок в Тандер Бей і клюб в Торонті. Недавно, естонці й скандинавці в Торонті заложили клюб пенсіонерів.

Члени таких клюбів для старших громадян переконалися, що вдоволення чекає кожного, хто зацікавиться одним із багатьох способів як проводити свій час, а то може бути — рибальство, городництво, театр, доповіді, музичні й літературні вечори, тощо. "Той день, коли я став членом клюбу старших громадян був найліпшим днем мого життя," сказав один чоловік. "Я був такий самітний і життя здавалося мені безнадійним. Тепер я маю приятелів і знайшов нові зацікавлення."

Хто повинен виявити ініціятиву, зібрати старших громадян і зорганізувати клюб? Хтонебудь може це зробити, але, звичайно, воно найлегше центральним організаціям і церквам. Хто він не був би, організатор повинен пам'ятати, що підготовка першого зібрання мусить бути бездоганна. Досвідчені працівники відділу домів для старших громадян і відділу соціяльних і родинних послуг готові допомогти.

В Онтаріо маємо 17 зареєстрованих осередків для старших громадян; вони відкриті найменше п'ять днів на тиждень.

Подаємо назви деяких клюбів та дещо із їхньої програми діяльности:

„Клюб другої милі" не має розкішного будинку, але його програми цікаві. Ті, які готові винайміти кімнату старшому громадянинові, або шукають такої кімнати можуть зателефонувати до клюбу, який посередничуть в підшукані кімнати. Центр добрих приятелів в Оттаві пропонує товариство, харчі і має 25 програм. Громадський центр для старших громадян при клюбі Ківаніс, в Лондоні, Онт. знаний, як один із найбільш активних в Онтаріо. Ошавський центр для старших громадян, то найновіший, найбільший і найбільш модерний осередок в Онтаріо; він об'єднує 1,300 членів.

Членам національних груп в Канаді треба знати, що 350 онтарійських клюбів для старших громадян належать до федерації, тобто до Спілки старших громадян Онтаріо, яка у свою чергу належить до Національної федерації пенсіонерів і старших громадян. Спілка заступає інтереси старшої частини населення і підготовляє зведення урядів. У Спілці немає ні одного клюбу, який представляв би національні групи.

Чи не було б корисно національним групам творити свої клюби для старших громадян та приєднатися до федерації? Її адреса J. L. Lerette, president, United Senior Citizens of Ontario, Inc., 127-6th St., Toronto 14, Tel.: 251-1697.

СПРОТИВ СТАРШИХ ГРОМАДЯН КАНАДИ

(Кан. Сц.) — Старші громадяни Канади наслухалися досить бесіди з усіх сторін. Вони можуть обійтися без надмірних показів співчуття. Вони хочуть просто задержати свою ґідність.

Понад 1,600,000 старших громадян мовчки спостерігали, як кошти прожитку поглинали їх дрібні нерухомі доходи, примушуючи їх покидати свої хати і знайомі околиці й шукати притулку в самітних окремих кімнатах або в домах для старших. Мовчки вони й пристосувалися до нового способу життя, купуючи харчі в унціях, щоб прожити на пенсії.

Тепер вони підготовляють свою кампанію. Затурбовані Пенсіонери (Пенсіонерс Сонсернед) (Канада), група старших громадян — активістів закликатиме до участи кожного пенсіонера в Канаді. Група є добровільна, незискова, не збирає внесків і не має зв'язків з будь-якою політичною партією. Архиепископський Світовий Допоміжний фонд Анґліканської Церкви Канади дав дотацію в сумі $5,000, яка дозволить президентові, п-ні Корабел Пенфолд і віце-президентові, п. Реджінальд Ватсон, торонтським пенсіонерам, подорожувати по Канаді цеї осени й зими і заручится підтримкою інших пенсіонерів. З членами цеї групи вже зустрічалися такі міністри: міністер здоров'я, Джон Мунро, міністер фінансів Едґар Бенсон і провідник уряду в Палаті Громад, Доналд С. МакДоналд.

Група хоче, щоб уряди ухвалили таку програму: (1) на федеральному рівні, звільнення від прибуткового податку доходу у висоті $3,000. Тепер звільняється тільки $1,100 і це така мала сума, що деякі пенсіонери платять податок від своєї пенсії. Тим, які одержують старечу пенсію і повний доходовий додаток платиться $111.78 місячно тобто $1,341.36 на рік — їх офіційно зачисляється до вбогих, але вони мусять платити прибутковий податок. (2) Уряд повинен берегти справжню вартість доходів проти інфляції та вищих податків. (3) Самітні пенсіонери повинні мати ґарантований прибуток у сумі $3,000, а подружжя — в сумі $4,500. (4) Пенсіонери і їх подруги не повинні платити податку від свого капітального доходу. Зараз вони мусять платити податок, навіть від відсотків від своїх ощадностей.

Організація домагається, щоби провінційні уряди забезпечили безплатну медичну опіку (включно з опікою в домах для старших, схвалених урядом) для самітних пенсіонерів з доходом $3,000 і подруж з доходом $4,000.

На муніципальному рівні, всі пенсіонери і їх подруги (включно з тими, які винаймають помешкання) повинні бути звільнені від шкільних податків.

ЛИСТОВА АТАКА

Як Ви можете допомогти? Співпрацюючи з етнічною пресою Канади і Канадською Сценою, організація Затурбованих Пенсіорів сподівається нав'язати контакт з кожною групою у провінції. Успішне вирішення справи вимагає, щоби кожний пенсіонер написав до міністра фінансів, міністра здоров'я, членів парляменту, прем'єрів, членів провінційних леґіслятур, посадників, війтів і радних. Ціллю організації є вислати до уряду 750,000 листів від громадян, в яких вони виясніть своє положення і як побудова суспільства відмовила їм роки вигідного спочинку, на який вони часто працювали ціле життя. "Листи не повинні критикувати урядів," сказала п-ні Пенфолд під час інтерв'ю з Канадською Сценою. "Ми уважаємо, що тисячі листів, які вияснюють жахливе становище багатьох із нас вистачать."

Затурбовані Пенсіонери допоможуть кожному, хто просить допомоги, коли він представить свою історію на письмі і долучить оплачену, заадресовану конверту на відповідь. Також є готові реферати для зборів і детальні інформації для інтерв'ю по радіо і телебаченні. За точнішими інформаціями просимо писати на адресу:

Mrs. Corabel Penfold, president, Pensioners Concerned (Canada), 37 Randolph Road, Toronto 352, Ontario.

Ґлендон, Алта: парафіяни відзначили іменини о. пароха

о. Дмитро Гнат

Милим спомином залишиться день св. Димитрія, 8 листопада 1970 р. для пароха Ґлендон о. Дмитра Гната, бо того дня парафіяни Ґлендон та околиці вшанували його бенкетом. Того вечора було гамірно на площі біля місцевої церкви, бо туди з'їздилися автомобілями парафіяне з Ґлендон, Ст. Пол, Бонивіл та других душпастирських станиць. Кількох представників з кожної станиці увійшло до парафіяльної резиденції, де вже був о. К. Стангрет з Вилна та п. Р. Запісоцький зі Стрия. Звичайно в день іменин парафіяне приходили складати бажання о. пароховi до резиденції. Цього року представники церковних комітетів запросили о. пароха, його сестру п-ю Настасю та о. Стангрета й п. Р. Запісоцького до парафіяльної залі, де за святочно прибраним столом, ждали на свого о. пароха-іменника зібрані парафіяне. Його появу на залі привітали всі грімкими оплесками. Після молитви, що її проказав о. парох, усі засіли до смачної вечері, що її приготовили й подавали місцеві парафіянки.

Після вечері, перший привітав о. пароха з іменинами голова церковного комітету з Ґлендон п. П. Гарах. Він був теж господарем вечірки. З черги вітав іменника сусід о. К. Стангрет, який вказав на значення та становище о. пароха в парафії. Говорячи про о. Д. Гната, о. Стангрет сказав, що о. Гнат має за собою великий душпастирський досвід ще з України, де тішився пошаною й признанням та пошаною у свого Владики та своїх співбратрів-священиків та де він справував уряд декана. Його душпастирська ревність є зразком теж і для інших священиків. До того о. Гнат є добрим проповідником й його запрошують з духовними науками й до других парафій.

Опісля складав бажання п. Б. Баран з Бонивіл, який зокрема підкреслив душпастирську ревність о. Гната. Від парафіян Ст. Пол промовляв п. П. Бойчук, який дякував о. Гнатові за жертвенну працю в громаді Ст. Пол. Від місцевого відділу вітала о. Гната голова п-і В. Лучканич, бажаючи йому здоров'я та багато сил для дальшої праці. Членкині відділу ЛУКЖ приготовили о. пароховi ще й маленьку несподіванку. Він мусів згасити 6 великих й три малі свічки — символ його віку. В той спосіб получили святкування іменин із канадським звичаєм відзначування дня уродин.

В своюму кінцевому слові о. Д. Гнат подякував сердечно за таке миле відзначення його іменин, в чому проявляється пошана й прив'язання та належна оцінка праці священика. Такі вечорі, як отой додають священикові заохоти й витревалости до дальшої праці.

На заклик о. К. Стангрета приявні відспівали о. пароховi грімке многоліття. Після закінчення офіційної частини вечора, приявні провели час на співанні народних пісень та милій гутірці. З нагоди вечірки голова комітету в Ґлендон п. Гарах передав о. пароховi грошовий дарунок. В вересні 1970 р. минуло 13 років душпастирської праці о. Гната в парафіяльній окрузі Ґлендон. Приявні на прийнятті парафіяни склали жертви на дарунок для о. Д. Гната. З Ґлендону П. і О. Гарах (голова комітету), В. і П. Пшик, І. і П. Скрипічайко, І. і А. Пшик, М. і В. Лучканич, (голова ЛУКЖ), І. і. Г. Пшик, Ф. і. А. Оленюк, Я. Дунаєвський з дружиною, М. і Р. Гупало, п-і Т. Цешинка, п-і М. Семенюк і син Лорен; з Ст. Пол: І. і А. Падлескі (голова відділу ЛУКЖ в Ст. Пол), п-і А. Якимець, П. і Ц. Бойчук, п-і М. Чайковська, М. і П. Гринів, Л. Коваль з дружиною, П. Тимофійчук; З Боннивіл: Б. і К. Баран, Н. Гладун з дружиною, з Вилна: о. К. Стангрет з дружиною, і Р. Запісоцький зі Стрия.

При кінці вічерки о. Д. Гнат подякував за дарунок та побажав Божого благословення, не лише для приявних, але й для всіх членів парафіяльної округи.

К.С.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

Сі-Ен-Ар-ський агент і поет

В. ГАВРИШ

Як Том Шандрук перестав вербувати робітників на працю до Сі-Ен-Ар-а, на його місце приїхав з Вінніпегу Дмитро Рараговський. Сі-Ен-Ар збудував йому невелику будку на площі, біля Сі-Ен-Ар-ської станції й він там записував робітників на працю.

Рараговський був здібний чоловік, але інакший, як другі. Як він сам пише про себе у одній зі своїх книжок, він походив родом з села Сливки, пов. Калуш, де прийшов на світ 4 листопада 1878 р. Його батьки Кость і Палагна були малоземельними рільниками, а й те поле, що мали, оцінив податковий уряд як одно з найгірших (шоста кляса). З осьмеро дітей четверо померли малими на різні хвороби, а Дмитро та його брат виїхали до Канади. Дмитро пас худобу вже від п'яти років. В сім років зачав ходити до школи, але багато не навчився, бо вчитель, поляк-шовініст, який був одночасно громадським писарем, зовсім не дбав про школу. Після того Дмитро закінчив ще й т. зв. доповняючу клясу, але не вмів навіть підписатися. Відтак, разом зі своїм батьком, гнав сплави з деревом з Карпат Лімницею аж до Дністра в Галичи. Але заробітки з того були марні й тому Дмитро виїхав 1903 р. до Канади. Зразу він заїхав до Торонта. Відтак працював на різних роботах: в молочарні, на залізниці (екстра-Генок), в залізній крамниці, копав канали, вчився на вчителя в Манітоба каледж у Вінніпегу, мав бюро посередництва праці для Сі-Ен-Ар-а, а на старість був сторожем

(продовження на стор. 7.)

Подяка

Складаю щиро сердечну подяку всім Всеч. Отцям Української Католицької та Української Греко-Православної Церкви та всім моїм приятелям, що відвідували мене в шпиталі під час моєї недуги.

Нехай Всевишній Господь обдарує всіх вас своєю щедрою ласкою за ваше добре серце. Всім бажаю щасливого й успішного 1971 року.

Іван Воробець-Карпатський

Канора, Саск.: похорон бл. п. Марії Григорів

бл. п. Марія Григорів

У вівторок, 3 листопада 1970 р. рознеслася по Канорі й околиці сумна вістка, що не стало між живими бл. п. Марії Григорів, що упокоїлася в Бозі, проживши не цілих 65 років.

Покійна Марія походила з усім добре відомої родини Яблонських. В 1922 р. вона вийшла заміж за Дмитра Григорова. Обоє працювали дуже важко, але Бог благословив їх працю й вони доробилися гарного майна. П-во Григорів виховали гарно по християнськи 16-ero дітей, 9 синів та 7 дочок. Всі діти дістали гарне образування. Діти, окрім троїх, подружені й усі на самостійних становищах. Працюють вони по всій розлогій Канаді: в Гамілтон, Ріджайна, Ванкувер, Едмонтоні та інших місцевостях. Всі вони прибули, щоб впослідне побачити свою матір та її гідно попращати.

Покійну оплакують теж 51 внуків та 2 правнуки.

Родина Григорових є широко відома в усій околиці й тому не дивно, що в похороні покійної Марії, який відбувся в суботу, 7 листопада, взяло участь велике число її приятелів, знайомих, сусідів та парафіян. Заупокійну Службу Божу та похорон відправили: о. Єр. Ляшкевич, о. Л. Ратушняк та о. П. Гардибала з Бюкенан, Саск. В часі похорону родина та багато учасників приступило до св. Тайн.

Після похорону відбувся в парафіяльній залі поминальний обід. Під кінець обіду найстарший син Микола подякував від імені батька та цілої родини священикам, дальшій родині, приятелям, знайомим, сусідам, парафіянам та всім тим, що чимнебудь причинилися до гідного переведення похоронів покійної Марії.

В часі обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з якої передано 14.50 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуєм, а покійній Марії вічна пам'ять.

Приявний

Едмонтон, Албета: похорон Сестри служебниці Партенії

„Діва клопочеться про Божі справи" (1 Кор. 7,34).

По довгорічній, важкій недузі упокоїлася в шпиталі в Едмонтоні, в суботу, 4 грудня 1970 р. бл. п. Сестра Служебниць Партенія (на світі Анна Сорило).

Покійна прийшла на світ 19 вересня 1916 р. в стейті Пенсильвенія, ЗДА, в родині Стефана і Марії Стецьків. До Згромадження Сестер Служебниць покійна вступила 25 липня 1949 р. Перші обіти склала 27 січня 1943 р., а вічні обіти 15 серпня 1949 р. Через довгі роки покійна сповняла уряд секретарки шпиталів у Мондер і Віллінгдон.

Сестра Партенія була шляхетної вдачі, притому весела та погідна, вміла всіх розвеселити, навіть найбільш терплячих пацієнтів у шпиталі. Там, де вона появилася, не було місця на смуток. Всі її любили й шанували. Кожні її відвідини хворих збуджували в них надію на виздоровлення. Для всіх Сестер вона була гарним примірoм для наслідування. Своїм праведним і богоугодним життям вона старалася створити образ праведної Служебниці, відчуваючи в своїй душі потяг до геройських подвигів християнського життя, до змагання за святість.

Шлях її чернечого життя був радше тернистим шляхом терпінь та хрестів. На тому шляхові посвяти піддержувала її глибока віра й любов до її Обручника-Христа в прикрих хвилинах її довгої недуги. В її записках знайдено гарний вислів, який характеризуч її наставлення до терпінь: "терпіння то найкоротша дорога до чесноти і святости, до неба, то духовний літак, на який я якраз тепер сідаю". В листі до одного священика в Бразілії вона написала так: "Коли б ви розуміли нашу посвяту, пощо ми живемо, де дійсне джерело нашого щастя, нічого для нас не було би трудне в посвяті для Бога і безсмертних душ, бо ж то все конечне, тому, що то частина великого Божого красного пляну для нас і ми повинні вірити, що те все вийде на більшу Божу славу".

Ця тиха, скромна і малознана черниця по геройськи переносила всі хрести, які на неї слало Боже провидіння. Останних кілька років майже постійно була прив'язана до "ложа болізни", одначе з її уст ніхто не почув слова нарікання, противно вона вміла навіть ще других потішити, що переносили терпіння.

Приклад тої черниці-праведниці промовляє добрим прикладом для нас усіх, зокрема в теперішних зматеріялізованих часах. Світла її пам'ять довго житиме в чернечій хроніці та в серцях її співсестер та всіх, що її знали.

Похорон покійної розпочався в понеділок, 7 грудня в церкві св. Петра і Павла в Мондер. Служили його оо. Василіяне з Мондер: о. В. Ваврик, о. Д. Велещук, о. Й. Кончак при участи Сестер Служебниць з провінційною настоятелькою включно.

Заупокійну св. Літургію відслужив у сослуженні мондерських священиків: о. протоігумена В. Підскального і о. Б. Дрібненького. Преосв. Владика Кир Ніл у вівторок, 8 грудня в тійже церкві св. Петра і Павла. Діяконував о. Й. кончак.

Покійну попращав у послідну дорогу о. проф. В. Ваврик ЧСВВ. Тлінні останки покійної зложено на цвинтарі св. Петра і Павла в Мондері. В часі Служби Божої співав хор під орудою п. І. Семенюка.

З нагоди похорону передано на "Українські Вісті" 5.00 дол. За жертву щиро дякуєм, а покійній Сестрі Панкратії нехай Бог заплатить вічною заплатою в небі.

овп.

Золотий подружній ювілей в Едмонтоні, Алта

П-ВА ФРЕДА І ХРИСТИНИ ЯКИМИШИН

Фред і Христина Якимишин

В суботу, 19 вересня 1970 р. відоме українське подружжя Фред і Христина Якимишин відзначили врочисто свій золотий подружній ювілей. Врочистости розпочалися в каплиці манастиря св. Василія Великого, де о. Р. Ганкевич і о. Р. Кравець відслужили Молебень в подяку за всі ласки, що їх ювіляти одержали протягом свого довгого подружого життя. Відтак о. Р. Ганкевич уділив ювілятам благословення та вклав на їхні пальці золоті обручки, що їм подарували їх діти. Він теж привітав їх з їхнім подружим ювілеєм та побажав їм діждатися 60-річного ювілею.

На Молебені були приявні сини: Микола, Михайло і Василь з дружинами, дочка Ганка з чоловіком, 17 внуків, колишній дружба зперед 50-ти років стриєчний брат Стефан Якимишин, дружина Явдоха Садова, родина, приятелі та знайомі.

50 років тому в місяці вересні сьогоднішні ювіляти, тоді молоденькі новоженці стояли перед престолом в рідному селі Звинячі, чортківського повіту, на рідній українській землі, щоб присягнути собі досмертну вірність та любов. Подружжя благословив вже покійний сьогодні о. Николай Галущинський. Приречення, дане перед 50-и роками, вони вірно додержали й тепер стояли знову перед престолом Всевишнього й просили благословення на дальше життя.

Ювілейне прийняття для численних гостей відбулося в залі Культурного центру св. Василія. Залю заповнили запрошені гості. Господарем прийняття був братанок Микола Якимишин. При вході на залю ювілятів привітали гучними оплесками, а відтак запроваза гарно прибраний стіл, за яким засіли, окрім ювілятів, дружба та дружка та о. Р. Ганкевич з дружиною.

Після молитви, яку проказав о. Р. Ганкевич, вніс тоаст в честь ювілятів односельчанин ювілятів Василь Белезюк та розказав коротко свої спомини про ювілятів та їхнє рідне село, а закінчив побажаннями здоров'я та всього добра. Після вечері перший промовляв односельчанин і шкільний товариш ювілята Никола Бойко, який поділився споминами про спільно прожиті молодечі роки, а відтак про нелегке життя під польською владою, що змусило ювілятів, як і багатьох інших українців, емігрувати до Канади. Канада не була "з медом", але тут бодай була свобода й вільніше, хоч нелегке, життя. Та перші важкі роки проминули й настали кращі часи. Свою промову п. Бойко закінчив сердечними бажаннями для ювілятів.

О. Р. Ганкевич, односельчанин ювілята, сказав у своїй промові, що добре знає родину сусідів-Якимишиних й що йому було мило, вперше в житті, уділити благословення з нагоди 50-річчя вінчання. Старший син Микола, який пам'ятає ще рідне село, склав родичам подяку за гарне виховання та побажав усього добра на дальші роки. Братанка і дружина Явдоха Садова згадувала не дуже милі переживання в рідному селі, де переслідувано всіх свідомих українців, які одначе не здавалися, а витривали в своїх переконаннях.

Стриєчний брат і дружба Стефан Якимишин поділився з приявним споминами про вінчання та весілля ювілятів у рідному селі й висловив радість, що так багато односельчан зі Звиняча прибуло на ювілейне прийняття. Братанич ювілята о. Северин Якимишин не міг прибути з Оттави на ювілей з уваги на свої зайняття й тому переслав ювілятам своє благословення. Від імені оо. Василіян передав благословення та побажання о. Р. Кравець ЧССР, який долучив теж свої побажання. Господар прийняття сказав промову ще в англійській мові з уваги на поважне число учасників, що не розуміли української мови. В своїй промові господар сказав, що дуже мило бачити, як діти шанують батьків і стараються віддячитися їм за їхні труди та старання вивести їх у люде за те що, дали їм освіту та професійне знання. Свою промову закінчив він побажаннями ювілятам. З черги трирічний онука Роні вручив китицю рож дідові й бабі, яких він дуже любить. Ювіляти подякували дітям й родині за влаштування милого прийняття, о. Р. Ганкевичеві та о. Р. Кравцеві ЧССР, як теж усім іншим промовцям за милі промови та побажання, а всім гостям за вшанування їхнього ювілею своєю приявністю. Після того всі приявні відспівали ювілятам грімке многоліття. Офіційна частина прийняття закінчилася молитвою, що її проказав о. Р. Кравець. Після того родина та гості вручили ювілятам дарунки. Закінчилося прийняття милою забавою з танками, що при звуках доброї оркестри, протягнулася поза північ.

На принятті були приявні теж гості з Ванкувер: братів син Кароль Рутко з дружиною та Стефан Якимишин з дружиною, а з Келгари Явдоха Садова. Рідна сестра та швагер з Саскачевану не могли прибути, бо сестра була в шпиталі. Вони прислали побажання телеграфічно.

На закінчення ювілею п-во Якимишині ще раз подякували Отцям, дітям, онукам родині, приятелям та знайомим і всім гостям, що були приявні на прийнятті та забаві й побажали їм усім многих літ та довгого здоров'я. Вони заявили, що й далі будуть працювати, по своїй змозі, для Української Католицької Церкви та українського народу, як працювали досі.

З нагоди ювілею п-во Якимишин передали на "Українські Вісті" 15.00 дол.

За жертву щиро дякуємо, а від "Українських Вістей", що їх п-во Якимишині передплачують через довгі роки, бажаємо їм всього добра та многих літ.

В першу річницю смерти бл. п. Івана Юріни в Едмонтоні

бл. п. Іван Юріна

В суботу, 26 грудня м. р. відправилась заупокійна Богослужба по бл. п. Іванові Юріна. Тому рік, 27 грудня, по короткій і незвичайно важкій хворобі, покійний неждано перестався у вічність. Св. Літургію та Парастас по померлім служив парох церкви св. Юрія о. В. Тарнавський. Крім дружини та дітей покійного, багато приятелів та знайомих взяло участь у поминальному богослуженні.

По відправі вдова Ярослава запросила всіх гостей до свого дому на поминальний обід, що його отець парох розпочав молитвою. Найстарший син покійного Володимир привітав усіх гостей та зложив від родини щиру подяку за участь у богослужбі та за теплі слова потіхи мамі-вдові та усім дітям: Володимирові і Мерилін, Анні, Романові, Петрові, Ірині та маленькій Славці. Зчерги п-і Юріна висловила щирі слова подяки так отцеві пароховi, як і всім знайомим, що своїм відношенням до неї та дітей стільки потіхи принесли в важких обставинах життя по нежданій смерті її мужа Івана. Вона сказала, що смерть покійного її мужа була для всіх потрясаючою, але для неї самої то був такий великий удар, що як би не Божа поміч, ніяк його була б не перенесла.

Шестеро дітей, вона сама хвора щойно зі шпиталю прийшла була домів і нагло важкий удар нежданої смерти найдорожчої в сім'ї особи. Цілий рік вся родина носила жалобу по мужові та батькові і, хоч її сьогодні скидають, рани в серці не загоїть ніщо. Нестру́джений, повний посвяти в родинному житті, все веселий і щасливий був її муж. Щойно відсвяткували ми були 25-річчя нашого подружжя, пощастило нам поїхати в світ, бачити Святу Землю, Рим, відвідати в Римі Святу Софію, бачити рідну українську землю, говорити з рідними, з якими так довго не бачилися, покійний зустрівся ще зі своїм старенькім батьком і нагло те все наче сон проминулося. Його немає між нами. Одинока надія на Бога. У Нього більше ласк, як їх роздав, то й не опустить нас — кінчила своє слово подяки вдова Ярослава. З нагоди поминків родина покійного Івана Юріни зложила $10.00 на пресфонд „У.В.". За жертву щиро дякуємо, а покійному Іванові вічна пам'ять.

Подяка

Складаю седечну подяку всім тим, що відвідали мене в шпиталі в часі моєї недуги. В першу дякую п. Василеві Микитовому, який відвідував мене, приносив книжки до читання та возив мене автомобілем куди мені було потрібно. Дякую проф. Яр. Славутичові за відвідини та за книжки, які він мені подарував. Дальше дякую за відвідини п. Дан. Муринці, п. Стефанові Кашакові, п. Михайлові Рибакові, п. Володимирові Микитюкові, п. Грицеві Миронюкові, п. Федорові Левчукові, п-і Любі Кіф, п. Зеновні Балабановi, п-і Людвиці Балабановi, родині Тед, Силвія, Павліна і Ванда Лі Брентон, п. Василеві Кучук з Гай Прері та п. Павлові Литвин. Нехай Господь заплатить вам своїми щедрими ласками.

Павло Балабан

Лік на недомагання ЖОЛУДКА

для таких жолудкових забурень:
вкритий білий язик
жолудкові кваси
нестравність
згага
болі голови через жолудок
поганий запах з уст
вживайте

ELIK'S жолудковий порошок ч. 2

Його акцією є зневтралізувати жолудкові кваси, які спричиняють, посередньо або безпосередньо багато з найбільш розповсюджених недомагань жолудка.

ELIK'S жолудковий порошок ч. 2 є успішний

Його складники є злагіднюючі для жолудка, мають гарний смак і помагають на звичайні недомагання жолудка. Повні вказівки на наліпці на коробці.

Ціни: $2.50, $3.50

ELIK'S PRESCRIPTION DRUG STORE
Dept. C.F.
222-20 St. W., Saskatoon, Saskatchewan

ДРУКАРНЯ „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ"

ВИКОНУЄ:

- журнали
- фірмові коверти
- афіші, летючки
- фірмові листи
- візитівки, білети
- книжки
- базарові квитки
- брошури
- весільні запрошення

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних лікі вв Едмонтоні
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

Річна передплата «У.В.» – тільки $5.00

УВАГА! НОВА АДРЕСА! УВАГА!
ФУТРА
ВЕЛИКИЙ ВИПРОДАЖ ФУТЕР, ЖАКЕТІВ ШАЙОК ТА КОВНІРІВ
35% ЗНИЖКИ
Persian Lamb, Mouton Lamb, China Mink, Hudson Seal, Squirrel, Muskrat & French Seal Coats & Jackets. Caps, Collars & Muffs.
REPAIRING, REMODELLING & RELINING
Пишіть за інформаціями, або зайдіть особисто до:
DOMINION FURRIERS
10012 - 101A Ave., Edmonton, Alberta
напроти McLeod Building
Phone: 422-4386 Res.: 455-3229
А. Колодка, власник